

ŞEYH MUHAMMED SODE K.S.

ONLAR DENİZ BİZ OKYANUS

KADİRİ SULTANI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillahirrahmanirrahim

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

Lailahe illallah Muhammedun Rasulullah

لَا مَعْبُودَةَ إِلَّا اللَّهُ

La ma'bude illallah

لَا مَقْصُودَةَ إِلَّا اللَّهُ

La maksude illallah

لَا مَوْجُودَةَ إِلَّا اللَّهُ

La mevcude illallah

محمد
صلوات الله عليه وآله

يا منان

لا اله الا الله محمد رسول الله
انا فتحنا لك

الله
جل جلاله

عمر
رضي الله عنه

يا منان

يا حضرة سلطان الاوليا
شيخ سيد عبدالقادر كيلاني
قدس الله سره العزيز

ابوبكر
رضي الله عنه

يا منان

عثمان
رضي الله عنه

حسين
رضي الله عنه

يا منان

شيخ محمد سودة
قدس الله سره العالمة
وفتح قريب

حسن
رضي الله عنه

يا منان

خديجة الكبرى
رضي الله عنها

فاطمة الزهري
رضي الله عنها

الا ان اولياء الله لا خوف عليهم ولا هم يحزنون

Kadiri Sancağı Şerifi

Kadiri Tacı Şerifi

Kadiri Mührü Şerifi

Sıratı Müstakim ilim Yayma İslami ve İnsani Yardım Derneği Logosu

İçindekiler

Giriş ve Önsöz.....	9
Seyyid Abdulkadir Geylani.....	13
Tasavvuf.....	22
Tarikat.....	27
Kadirilik.....	35
Menkıbeler	
Dergaha Elbisesiz Gelen Misafir.....	40
Başka Bir Dokunaklı Şefkat Menkıbesi.....	42
Kalpten Kalbe Giden Hüzünlü Bir Yol.....	44
Susuz Kuyudan Çıkan Ayakkabılar.....	46
Bir Oğlumuz Olacak Adını İbrahim Koyacağız.....	48
Biz İsteseydik Dünya Bizim Olurdu.....	50
Anadan Doğma Kör Bir Kızın Gözünün Açılması.....	52
Büyük Bir Alimin Dergahta Tövbe Etmesi.....	54
Amansız Bir Sarhoşun Mübareğin Elinde Tövbe Etmesi.....	57
Onlar Deniz Biz Okyanus... ..	61
Seyyid Abdulkadir Geylani ve Seyyid Ahmed Er Rufai Hazretlerinin Hastayken Şeyhimizi Ziyaret etmeleri.....	64
Yanan Sobanın İçinden Çıkıp Uçan Kuşlar.....	66
Ölü Kuşun Allahın İzniyle Hazretin Elinde Dirilmesi.....	70
Mührü Şerif.....	72
Bir Müridenin Mührü Şerif İle Öldükten Sonra Dirilmesi.....	73
Şeyh Hazretlerinin Kucağında Acı Çeken Kedi.....	76
Eşeklerin Şefaati.....	78
İneğin Sultanımıza İtaat Etmesi.....	81
Şeyhimiz ve Yılanları.....	84
Terlikle Başka Memleketlere Gitmesi.....	85
Sultanımızın Ehli Beyt Sevgisi.....	87
Diğer Bir Kör Çocuğun Allah'ın İzniyle Gözünün Açılması... ..	90
Ahmak Şeyh.....	92
Ey Ali Çağırdın Çağırdın Geldik İşte.....	95
Ötelerden Haber.....	97
Aşık Bir Genç.....	102

Sultanım Şekerimiz Yok.....	103
Tatlı bir Anı.....	105
İlahiler	
Şeyhim Sode Güldür.....	112
Kuruyan Yaprak Olaydım.....	114
Sancaktarda Duranlar.....	116
Aşık Oldum Gül Yüzüne.....	117
Şeyhim Sode Hu Hu Hu.....	119
Şeyh İmam Bakır El Kadiri	121
Şeyh Seyda Hamza El Kadiri Er Rufai.....	124
Resimlerle Tanıtım Dergahlarımızın ve Kurslarımızın Genel Hizmetleri.....	126

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdulillahi rabbil âlemin vesselatu vesselamu ala
seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellim
ila yevmiddin

Bu kitap sadece bir hayat hikâyesi değildir. Binlerce insanın hayatına dokunmuş ve onları dönüştürmüş, güzelleştirmiş bir hakikat yolcusunun hayatına yolculuktur. Manevi rehberliğinin yanında, insanların her türlü dertlerine ortak olmuş, emsaline rastlanması pek mümkün olmayan; fakat bir o kadar da derinde kalmış bir incinin sedefini aralamak, o mübarek nurdan istifade etmek için kaleme alınmıştır. Sultanımıza neseben ve manen evlat olma saadetine nail olan biz, Sultanımıza olan sadakat ve hissiyatımızı bu satırlara dökecek olsak, herhalde bu kitap ciltler dolusu olurdu. Zira o Sultan, her dava adamına önderlik edecek kadar arif, her cahil kişiye tahammül edecek kadar kalender, her kömürü elmas kılacak kadar mahirdir. Onun mübarek bakışı kediye aslan, aslanı kedi eder. Kalbinden diline aks eden hikmetler, gönülleri coşturup aşk ile doldurur. O tarikat kapısının sarsılmaz sütunudur. En zor zamanlarda islamın sancaktarlığını yapmış, her meşakkatî yüklenmiş, her zehiri bal şerbeti gibi içmiştir. Onun kapısı, sultan kapısıdır. Gelen her kişi kendisine lazım olanı bulur. Öyle bir devlettir ki cümle kâinatın merkezidir. Bizler, o

kapıya kıtmir olmak ile şeref bulduk. Bu ocak, aşk ateşinin devamlı harlandığı hiç sönmediği bir ocaktır. Menfaatsiz ve çıkar ilişkisi güdülmeyen bu ocağın ateşi büyüyerek devam etmektedir. Rabbimiz kıyamete kadar bu dergâhın sancağını daima dalgalandırsın. Bu dergâhın müridanı ve muhibbanı dünya ve ahiret endişelerinden emin olsunlar. Rabbimiz bize dünyada iyilik ver. Ahirette de iyilik ver ve bizleri cehennem ateşinden koru. Âmin. Merkezi Şanlıurfa olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında sevenleri bulunan Şeyhimiz, 1925 yılında Şanlıurfa merkezde dünyaya geldi. Henüz süt emecek kadar küçük yaşlardayken önce annesini, ardından da babasını kaybederek öksüz ve yetim kaldı. Mahalleli, öz evlatları gibi kendisine sahip çıktı. Asıl ismi Muhammed veya Muhammed Said olarak konulmuşsa da esmer teninden dolayı kendisine Arapça'da “esmer” anlamına gelen “Sode” lakabı verilmiş ve bu isimle tanınmıştır. Daha iki yaşlarındayken yılanı kaşık gibi kullanarak yoğurt yediği bilinir. O yaşlardan itibaren yılanlar hayatı boyunca ona itaat etmiş, bu durum halk arasında hayret ve hayranlıkla anlatılagelmiştir. 73 yıllık ömründe, Kadiri tarikatının mübarek sancağını elden bırakmamış, en zorlu dönemlerde dahi bu yola sadakatle bağlı kalmıştır. Kendisi yetimlere baba, yoldan çıkmışlara rehber, yolda olanlara mürşit olmuş ve bu fani hayatı 1998 yılında tamamlamıştır. Annesi vefat ettiğinde henüz bebektir. Bu nedenle; tam 48 farklı anne tarafından emzirildi. Onu

emziren kadınların çocukları ve torunları, Şeyh Hazretlerini çoğu zaman öz kardeşleri ya da dayıları, amcaları sanırlardı. Bu durum, onun, halkla ne kadar iç içe ve samimi olduğunu gösteren ilginç bir ayrıntıdır. Hayatı, birçok akademik çalışmaya konu olmuş, hatta bazı araştırmacılar hayatını araştırırken karşılaştıkları muazzam olaylardan dolayı tarikat yoluna yönelmişlerdir. Kendisiyle ilgili dilden dile dolaşan pek çok menkıbe, latife ve hatıra mevcuttur. Üstün ahlâkı sayesinde âlimlerden câhillere, dervişlerden ser hoşlara kadar herkesin gönlünde yer edinmiştir. Devrinin meşhur âlimleri ve meşâyihî onun hakkında daima övgüyle söz etmişlerdir. Zahirî icazetini 1962 yılında Medine-i Münevvere 'de, Şeyh Mahmud Sami Ramazanoğlu, Şeyh Osman Siraceddin Sâni ve Şeyh Muhammed Nurullah gibi dönemin büyük âlimleriyle dört ay boyunca birlikte kalmıştır. Bu ziyaret sırasında, Şeyh Osman Siraceddin Sâni tarafından kendisine teberrüken yazılı icazet verilmiştir. Asıl irşad ile görevlendirilmesi ise askerliğini yaptığı Erzincan'da, manevî olarak İmam Zeyn-ul Abidin radiyallahu anh tarafından kendisine verilmiştir. İlk irşad görevine 'Vehbi Üveysi' olarak başlamıştır. Bu tarihten itibaren hayatını "İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olanıdır." hadisi şerifi gereğince halkın kurtuluşuna adanmıştır. Şeyhimiz, doğudaki Kürt meşâyih'in yanında 'Şere Reş' yani 'Karaaslan' olarak nam salmıştır; hatta Şeyh Nazımı Kıbrısı ile hiç görüşmemiş

olmasına rağmen Şeyh Nazım, Şanlıurfa'dan giden misafirlere Şeyhimizin halini hatırını sormuş ve: “O, Urfa'nın Karaaslan'ıdır.” buyurmuştur. Eliyle sayısız insan tövbe etmiş, nefsini arındırmış, doğru yola girmiştir. Hakkında olumsuz konuşanlara dahi hoşgörüyle yaklaşmış, hiçbir zaman kendisini başkalarından üstün görmemiştir. Tevazusu, sabrı ve hikmetiyle çevresinde gerçek bir ‘Allah dostu’ olarak anılmıştır. Bu satırlar, bir ömrü aşk ve hizmetle yoğrulmuş, gönüllere nur olmuş bir Allah dostunun hayatını anlatmak için kaleme alındı. Şeyh Hazretleri, yalnızca bir tarikat şeyhi değil; yaşadığı coğrafyada insanlar için bir rehber, bir sığınak ve bir hikmet pınarıydı. O, Kadiri yolunun sadık bir temsilcisi, ihlâsın ve tevazuun ete kemiğe bürünmüş hâliydi. Şeyhimizin kerametleri, ahlâkî örnekliği ve yüce şahsiyeti önceden de belirttiğimiz gibi iki kapak arasına sığmayacak kadar geniştir. Bu eserde, sadece bazı kesitlere yer verilecek, onun yaktığı manevî ışığın izini sürmeye çalışacağız. Üstün ahlakını ve kerametlerini anlatacağımız bu eserde, Hazreti daha iyi tanıyacak, o mübarek nur ile yolunuzu aydınlatacaksınız.

Tevfik Allah'tandır.

Kadiri Yolunun Hizmetkârı

Şeyh Seyda Hamza El Kadiri Er Rufai

Seyyid Abdulkadir Geylani Hazretleri

Evliyalar Sultanı, Hazreti Pir, Seyyid, Şerif, Kutbul Akrab, İmamul Muttekin, Ğavs-us Sakaleyn, Ğavs-ul Azam, Muhyeddin, Bazullah-ul Eşheb Abdulkadir Geylani kaddesAllahu sirrahul aliyeh hazretlerinin soyu, anne tarafından Peygamberimizin sallallahu aleyhi ve sellem torunu İmam Hüseyin radiyallahu anh hazretlerine, baba tarafından ise Peygamber efendimizin sallallahu aleyhi ve sellem diğer torunu İmam Hasan radiyallahu anh hazretlerine dayanır. Mübarek babası Ebu Musa Cengidost, validesi ise Ummul Hayr Fatıma'dır. Babası isminden de anlaşılacağı gibi cihad ehli bir yiğit olduğu için kendisi ile ilgili çok malumat yoktur. Mübarek Anneleri Fatıma annemiz ise keramet sahibi bir evliyadır. Yağmur yağmadığı zaman halk, validemize gider, duasını isterdi. Validemiz avluyu süpürür: "Ya Rabbim ben süpürdüm Sen sula." diye niyazda bulunur ve çok geçmeden yağmur yağardı. Hazreti Pir efendimiz, İran'ın Neyf kasabasının Geylan nahiyesinde dünyaya geldi. Ve 'Geylani' ismi bu köyden dolayı kendisi için kullanıldı. Bu köy İran'a yani Farslara ait olduğu için isminin dilimize ve Arap diline geçişinde değişimlere uğramış olması ve aslının Gilan, Keylan, Cilan olması da muhtemeldir. Sultan-ul Evliya Abdulkadir Geylani Hazretleri, henüz kundakta iken kerametleri dillerden dillere yayılmıştır. Bu kerametlerin

en meşhuru, Ramazanı Şerif'te oruç saatlerinde süt emme-mesidir. Halk hilalden şüpheye düştüklerinde Fatıma validemize gelip: “Abdulkadir süt emdi mi?” diye sormuşlardır. Babası cihad meydanlarında olduğu için ev geçimini kendisi yapardı. Tarlayı sürer, ev geçiminde annesine bakardı. Bir defasında öküz ile tarlayı sürerken öküzün kulağının yanından: “Ey Abdulkadir, Sen Bu İş İçin Yaratılmadın!” diye bir ses duydu. Korkup eve koştu. Evin çatısına çıkıp oturdu. O esnada Rabbimiz Hazreti Pir efendimizin gözlerinden madde perdelerini kaldırdı. Hazreti Pir efendimiz, oturduğu yerden Arafat'ta vakfeye durmuş hacıları seyretti. Tekrar kendisini korku sarınca mübarek validelerinin yanına koştu. Fatıma annemiz hiç şaşırmadı ve: “Bir gün bugünün geleceğini biliyordum,” dedi. Hazreti Pir efendimizin eğitimi üzerine alan, aynı zamanda tanınmış büyük bir âlim olan dedesi Seyyid Abdullah es Savmai ile istişare sonucu o zamanın ilim merkezi olan Bağdat'a gitmesine karar verildi. Henüz çok genç olmasından dolayı Validemiz, Hazreti Pir efendimizin yol harçlığını, cübbesinin koltuk altına gizli bir cep dikip koydu. İlk kervanla yola çıktılar. Yolda bir gurup eşkıya kervanı durdurup yağmaladı. Aralarından birisi genç yaşta olan Hazreti Pir efendimize: “Ey genç! Senin malın mülkün bir şeyin yok mu?” dedi alaycı bir tavırla. Hazreti Pir efendimiz: “Evet, malım var şu cübbemin koltuğunda gizli cepte altınlarım var!” dedi. Eşkıya gülüp

eğlenmek için Hazreti Pir efendimizi alıp reislerine götürdü. Tekrar aynı sorular sorulup aynı cevaplar alınınca, reisleri dedi ki: “açıp bakın doğru mu?” Gerçekten de gizli cebi açıp bakınca altınları gördüler. Reisleri: “Eğer sen bize söylemeseydin, biz, bu altınları bulamazdık. Neden söyledin?” dedi. Hazreti Pir efendimiz: “Annem bana dedi ki: ‘hangi hal üzere olursan ol doğruluktan ayrılma. Sakın yalan söyleme.’ Ben anneme hiç yalan söylemeyeceğime dair söz verdim ve bu yüzden size altınların yerini söyledim.” dedi. Eşkıyanın kalbi ürperdi bedeni sarsıldı: “Bu genç annesine verdiği sözü bozmayıp altınlarından vazgeçiyor, biz, Allah’a verdiğimiz sözü nasıl bozarız!” deyip tövbe etti. Farkında olmasa da Hazreti Pir efendimizin irşadı başlamış oldu ve kendisi vesilesi ile tövbe eden ilk gurup bu eşkıyalar oldu. Bağdat’a varınca, yıllarca devrinin en büyük âlimlerinden, Fıkıh, Hadis, Tefsir gibi İslami ilimlerde dersler aldı. Yıllar sonra müctehid seviyesinde büyük bir âlim oldu. En meşhur Hocası Ebu-l Hayr Muhammed bin Müslim Ed-Dabbas, ilim için civar köylere, kasabalara, hatta başka illere giden ve bu sebeple bir müddet ortalıktan kaybolan Hazreti Pir efendimize: “Allah aşkına ey Abdulkadir! Senden daha âlim kimse mi kaldı ki gezip dolaşıyorsun?!” diye sitem ederdi. Önceleri Şafii mezhebinde olan Pirimiz, daha sonra Ahmed bin Hanbel Rahmetullâhi aleyh manevi âlemde kendisine: “Ey Abdulkadir, Mezhebim unutulmak üzere, Ceddin

Muhammed Mustafa sallâllahu aleyhi ve sellem hürmetine benim mezhebime geç!” diye ricada bulundu. Hazreti Pir efendimiz, bu ricayı kırmayıp Hanbeli mezhebine geçiş yaptı ve artık medresesinde, Hanbeli mezhebi üzerine dersler verilmeye başlandı. İlim camiasında ise şu mesele ile ne kadar büyük bir âlim olduğu bilindi: “Bir adam şöyle bir yemin etti: “Eğer aynı esnada hiç kimsenin yapmadığı bir ibadeti yapmazsam, karım benden boş olsun.” dedi. Dedikten sonra pişman olsa da artık yemini yerine getirmeden hanımı ona helal değildi. Hangi ibadete yönelse, o esnada, o ibadeti yapan binlerce kişi olabilirdi. Bu adam, böyle bir ibadeti yerine getirmekten aciz düştü. Kapı kapı gezdi, birçok âlim ile görüştü, kimse derdine derman, sorusuna cevap bulamadı. Sonunda kendisini Hazreti Pir efendimize yönlendirdiler. Dergâha varıp yüz sürünce, Hazreti Pir efendimize sorusunu sorup derdine derman talep etti. Hazreti Pir, hiç düşünüp takılmadan bu adama: “Kâbe’yi Muazzama’ya gidersin. Hiç kimsenin tavaf etmediği bir esnada Kâbe’yi tavaf edersin. Böylelikle yeryüzünde hiç kimse senden başka o ibadeti yapmıyor olur.” buyurdular. Bu cevap Hazreti Pir efendimizin ne kadar derin bir ilme sahip olduğunu, aynı zamanda keskin zekâsını ve nur gibi parıldayan aklının habercisi oldu ve ilim dünyasında bir otorite olduğunu da kabul ettirdi. Hazreti Pir efendimizin hayatını dört safhada ele almak gerekir; 1. Çocukluk safhası ki biz bundan yeteri kadar

bahsetmiş olduk. 2. İlim safhası ki bu meseleyi de yeteri kadar işledik. 3. Safhası Riyazet safhasıdır. Hazreti Pir efendimiz uzun yıllar Bağdat harabelerinde çile çıkarmıştır. Halvet ve riyazet üzere kalmıştır. O sıralarda pazarların artığı olan sebzelerden insanların yemeyip attığı kısımları yemişlerdi. Sadece ibadete ayırmış olduğu zamanını, dünya ile kirletmemişlerdi. Bu harabelerde kaldığı zamanlardan bir kesiti bize kendisi şöyle aktarır: “Ben ibadet ve taatla o kadar çok meşgul olurdum ki nefsim bana ‘yeter artık!’ derdi. O öyle söyleyince ben ayağı kalkar ayakta ibadetime devam ederdim. Ayakta yorulunca nefsim bana ‘yeter artık, otur!’ derdi ben de bu kez tek ayaküstünde dururdum.” buyurur. Çölde gezerken bazı dikenli otlara dokunur, bu otlar Allah’ın izniyle o mübarek elde lezzetli meyvelere dönüşürdü. Bir defasında: “Ben istemeden bir başkası benim ağzıma lokma koymadan bir şey yemeyeceğim,” demişti. Aradan uzun zaman geçmesine rağmen bir şey yememişti. Artık açlık kendisine galip gelmiş yere yığılıvermişti. Bağdat’ta hem edebiyat âlimi olan, hem de evliyaullahın önde gelenlerinden olan, Ebu Said Mübârek Bin Ali El Mahrumi Rahmetullâhi aleyh, Hazreti Pir efendimizin yığılı kaldığı yere geldi: “Nedir bu nida ey Abdulkadir!?” diye sordu. Hazreti Pir efendimiz: “Nefsimin çılgınlığıdır!” cevabını verdi. Ebu Said kendisini alıp götürdü. Yemek hazırlatıp getirdi ve Hazreti Pir efendimize: “Buyur, yemek ye!” dedi. O esnada dahi

Hazreti Pir efendimiz yemeyip: “Bana bir başkası eliyle yedirmeden yemeyeceğim diye yemin ettim!” buyurdu ve Ebu Said eliyle Hazreti Pir efendimize yemeğini yedirdi. Uzun yıllar Ebu Said hazretlerinin dergâhında kaldı. Bazen Şeyh Ebu Said öyle şiirler söylerdi ki Hazreti Pir efendimiz vecde gelir ‘sema’ yapardı. Bir defasında o cezbe halindeyken kendisini kaybetmiş, ancak günler sonra kendi kendine gelmişti. Daha sonra tarikat yolunda icazetini, Şeyh Ebu Said kuddise sirrahu’dan aldı ve o dergâh Şeyhinin vefatından sonra Hazreti Pir efendimize kaldı. Hazreti Pir efendimizin hayatının 4. Safhası olan irşad safhası başlamış oldu. “İlk vaaz kürsüsüne çıktığında zaten ilim dünyasında çok şöhretli olduğu için ve bir de uzun yıllar nefsinin tezkiye ile uğraştığı bilindiğinden vaaz vereceğini duyan herkes dergâha doluşmuştu. Âlimler, dervişler, meşâyih... Hepsi Hazreti Pir efendimizi dinlemeye gelmişlerdi. Vakit gelip Hazret kürsüye çıkınca, onca âlim ve meşâyihın karşısında durup, konuşmadı. O esnada, Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizi gördü ve ona: “Ey evladım, neden konuşmuyorsun?” diye sordu. Hazreti Pir efendimiz: “Ey Dedem, benim dilim Farsçadır. Bağdat âlimleri karşısında nasıl fasih bir Arapça ile vaaz vereyim?” dedi. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz: “Aç ağzını.” buyurdular. Hazreti Pir efendimiz ağzını açtı, Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz, ağzının balından yedi kez, Hazreti Pir efendimizin ağzına

damlattı ve: “Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütlerle davet et.” diye nasihat etti. Bu yoğun maneviyat karşısında tekrar heyecanlanıp konuşamadı. İmam Ali kerramellahu vechehu efendimiz geldiler. O da altı kez ağzının balını Hazret’in ağzına damlattı. Yedinci kez damlatmasını istediğinde: “Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizi işaret edip edeben damlatmayacağını ima ettiler.” Bu manevi hava geçince Hazreti Pir efendimiz öyle bir vaaz verdi ki dinleyenlerin bir kısmı anlatılan hakikatler dehşetinden üstlerini başlarını yırttılar. Kimileri ağlıyor. Kimileri pişmanlığından kendini dövüyordu. Sohbetine yetmiş bin kişinin katıldığı olurdu. Şeyhinden kendisine kalan dergâhı defalarca büyüttüler, yine halk sığmayınca açık alanlarda sohbet vermeye başlamıştı. Bir gün açık alanda henüz sohbe başlayacaktı ki yağmur yağmaya başladı. Halkın bir kısmı kaçışınca, Hazreti Pir efendimiz, Huşu ve Tedarru’ içinde: “Ya Rabbim, ben toparlıyorum yağmur dağıtıyor!” diye niyaz da bulundu. Vaazu nasihat bitinceye dek yağmur sohbet halkası dışına yağıp, sohbet halkasına yağmıyordu.” Birçok talebesinin yanı sıra sayısız müridi vardı. Sevenleri o kadar çoktu ki ilk tarikat kurma payesi de Hazreti Pir efendimize nasip oldu. Bu sebeple, cümle tarikatların Pir’i Hazreti Pir efendimizdir. Sayılamayacak kadar çok menkıbesi, kerameti, ilim maceraları vardır. Onlarca eser yazmıştır. 91 yıllık ömrünü asırlardır unutulmayan ve kıyamete kadar

unutulmayacak icraatlarla süslemiştir. Öyle ki; kendi zamanında Afrika ülkelerinden Hindistan'a kadar dergâhları medreseleri olmuştur. Toplamda 6 kez evlenmiş olup her evliliğini Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizin emri ile Salih annelerimizle yapmışlardır ve bu annelerimiz, Hazreti Pir efendimize, her konuda destek olmuşlardır. 40 çocuğunun 27'si erkektir. Oğulları üç kısma ayrılmış; bir kısım zahiri ilimlerde âlim, bir kısım batını ilimlerde meşâyih, bir kısmı da cihat meydanlarında mücahit olmuşlardır. Vaktinin çoğunu medrese ve dergâhta geçirir, derslerin yanı sıra ümmet ile de ilgilenirdi. Haftanın belirli günlerinde sohbet halkaları kurardı. Müridlerinden bir kısmına bildiriler yazdırır, Bağdat sokaklarında afişe ederdi. Halkı içinde bulunduğu gafletten uyandırmak için her yola başvururdu. Müridlerine 'fakir' diye hitap ederdi. Bu fakirler, caddelerde, sokaklarda halk arasında gezer, esnafları ziyaret eder, çarşı pazar islamı tebliğ ederdi. İslamı yaşama ve yaşatmada o kadar maharetliydi ki devrin âlimleri Hazreti Pir efendimize 'Muhyeddin' yani 'Dini Dirilten', Kendisini dinleyen kişiyi ikna etmede o kadar yetenekliydi ki kendisine 'Bazullah ul-Eşheb' yani 'Allah'ın Avını Kaçırmayan Doğanı' derlerdi. Müridleri kendisine: "Sultanım siz kutupluk derecesine erdiniz mi?" dediklerinde "Haddinizi bilin! Kutuplar benim ancak hizmetçilerimdir." buyurdular. Gerçekten de kendisine hizmet eden, hem oğlu hem de

müridi olan Şeyh AbdurRezzak, bir gün babasına: “Şeyhim, kişi kutuplar arasına karıştığını nasıl bilebilir?” diye sordu. Hazreti Pir efendimiz tebessüm ederek: “Ey fakir, kutup odur ki başını kaldırınca takkesi Sema’ya değer.” buyurdu. Şeyh AbdurRezzak: “Bu olacak iş mi!” diyerek hayretle başını kaldırınca baktı ki takkesi Sema’ya değiyordu. Büyük oğlu Şeyh AbdulVehhab, Hazreti Pir efendimizin son vasiyetini bize şöyle aktarıyor: “Arkadaş (mülayim, tatlı sözlü, kibar ve nazık) olunuz... Arkadaş olunuz...” Rabbim dünyada himmeti aliyelerine ahirette sefaatlerine nail eylesin. Âmin.

Evliyalar Sultanı Seyyid Abdulkadir Geylani Hazretleri şiir yazmayı da okumayı da severdi. Sözlerinde manevi kudretinin aşkınlığını gösteren nice çarpıcı manalar vardır. O geçmişteki ve gelecekteki hiçbir evliyanın varamayacağı makamlara varmıştır. Bir veli Hazreti Hızır’ı görüp Abdulkadir Geylani’nin makamını sordu Hazreti Hızır ‘Bu gök kubbenin altında Aşıklık makamında O’nun bir ikincisi yoktur. Eğer ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa, insanlar ve cinler yazıcı olsalar O’nun vasıflarından bir vasfı anlatmaya güç yettiremezler.’ buyurdu. Hazreti Pir Efendimiz bir şiirinde şöyle söylemiştir.

Ben ki Hüseyniyim, hazinedir durağım

Cümle erenlerin boynundadır ayağım...

Tasavvuf

Her şeyin yeniden adlandırıldığı bu asırda, tasavvufta yeniden adlandırıldı. Maalesef; bunu ehil olmayan kişiler yapınca anlam kaymasından ziyade, tasavvuf anlamsızlaştı. O kadar çok yorum yapıldı ki tasavvuf aslını kaybetti. Biz, bu karmaşaya girmeden bu yolun ehli olan Âlimlerin tasavvuf tanımını nakledeceğiz. Daha öncesinde şunu belirtelim ki tasavvuf sonradan ortaya çıkmış bir yol değildir. İslamın ilk yıllarında ortaya çıkmıştır. Daha önceleri tasavvuf ehline “zâhid”, tasavvuf yoluna “zühd yolu” denirdi. Ashabı Kiram efendilerimiz İslam’ı, kendi ahlak ve içinde bulundukları duruma göre yaşarlardı. Bir kısım sahabe efendimiz, çarşı pazarda sanatkârlık ve ticaretle uğraşır, bir kısım ve daha çok mali durumu iyi olan sahabe efendilerimiz devamlı Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizle vakit geçirir, bir kısım sahabe efendilerimiz ise dünyayı tamamı ile terk edip Mescidi Nebevi de ilim ve ibadet ile meşgul olurlardı. Mescidi Nebevide ilim ve ibadetle meşgul olan sahabe efendilerimize, yünden başka giyecek elbiseleri olmadığı ve devamlı bu elbiselerle kaldıkları için “Ashabı Suffa” denirdi. Zamanla bu tarz yaşantı halk tarafından benimsendi ve bu yola “tasavvuf”, bu yolu yürüyenlere “mutasavvuf” denildi. Bu yol, bir sistem ile devam edilince bu yolun öncülerine önder anlamına gelen “Şeyh”, bu yolu yürümek isteyenlere ise

“Mürid” denildi. Çok ibadet ve İtaat ile meşgul olduklarından dolayı halk tarafından çok saygın bir konuma gelen bu yol, suiistimale uğrayınca, ilk dönem mutasavvurları, tasavvuf yolunu belirli kurallarla bir çerçeveye oturtmak zorunda kaldılar. Kime mutasavvuf denir? sorusunu cevaplandırıdılar. Mesela; ilk mutasavvurlar’dan Cüneyd-i Bağdadi hazretleri Tasavvuf ehlini şöyle tanıtır: “Tasavvufun bütünü güzel ahlaktır. Kim senden daha güzel ahlaka sahipse o kişi, senden daha mutasavvuftur.” Tasavvufun tanımları arasında en meşhuru; “Tasavvuf, kalbin ‘Safa’ya ermesidir.” tanımıdır. Kalbin sefaya ermesi demek; Ayet-i Kerime’de emredildiği gibi kalbin ‘Selim’ vasfını kazanmasıdır. Kalp içerisinde ki hastalıklardan; zatında veya sıfatlarında Allah’a ortak koşma, kişinin kendini diğer insanlardan üstün görmesi, kişinin kendini beğenmesi, başkalarını kıskanması, müminlere kin gütmesi gibi günahlarla Allah Azze ve Celle’nin huzuruna vardığında kişi, müminde olsa elim bir azaba düçar olacaktır. Tasavvuf yolu, kalbin hastalıklarını tahlil eder. Kişide bu hastalıklardan var mı? Bu hastalıkları besleyen diğer hastalıklar var mı? Bu hastalıktan kurtulmanın yolu nelerdir? Tasavvuf özünde insan bilimidir. İnsana kendini ve diğer insanları bilmeyi öğreten bir ilim dalıdır; fakat diğer ilimlerden farklı olarak bu ilim ancak uygulayınca fayda eder, bu yüzden ‘Tasavvuf İlim Değil Hal’dir’ buyrulmuştur. İnsani bir değer olan empati’nin ne demek olduğunu bilen bir kişi,

empati kuramadığında bu bilgi hiçbir işe yaramaz. Kaldı ki tasavvuf empati ile yetinmez ‘îsar’ı öğütler. Empati kişinin kendini muhatabının yerine koyması anlamındadır. Îsar ise kişinin muhatabını kendine tercih etmesi demektir. Bu yönü ile tasavvuf yolu, Kur’an’ın hükümlerini uygularken şartları gözetmeden, Rabbimizin daha çok hoşuna giden yolu seçmesidir. Aslında materyalist bir döneme denk geldiğimizden bu çağın, her sorunun cevabı yine tasavvuftur; Çünkü tasavvuf insanın özünde olan diğergamlığı öğütler ve bencillikten sakındırır. Bencillik, insanın hayvani tarafıdır. Diğergamlık ise ruhani tarafıdır. Tabii ki bu insanlık seviyesine ulaşmanın bir yolu, bir çizgisi, bir kural ve kaidesi vardır. Bu yol, islamın Tasavvuf yoludur. Nice büyük âlimler, tasavvuf yoluna girmeden kişinin öğrendiği diğer ilimlerden fayda alamayacağını söylemiştir. Kişinin kendi ile savaşı diyebileceğimiz bu mübarek yolda yürümek; ancak büyük azim sahibi kişilerin işidir. Kalpleri ve Ruhları esas alan bu mübarek yolda, müride gereken, Kalbi ile Rabbine tam tevekkül ve teslimiyet göstermesidir. Kul, islamın zâhirine ve bâtınına tam uyunca artık onda manevi haller meydana gelir. Fikri saflaşır, dünyanın şehvetleri ucuzlar, bedeni, Rabbimizin özel ikramları ile rahata erer ve daha nice açıklanması güç hediyelere erer. Rabbimiz Kur’an-ı Azimuşşan’da bu kimselere: **“Onlara dünyada da ahirette de müjdeler vardır.”** buyurur. Sadeliği ve

farkında olarak yaşamayı öğütleyen tasavvuf, aşk ve muhabbet yolculuğudur. Vahdet üzere kurulan bu yol, “Yaratılanı sev, Yaratandan ötürü” öğretisi ile yeryüzünde fesad çıkaranların önünde en büyük engeldir. Tasavvuf, ırkçılık olan insan ayırımını engellemek bir yana, yaratılan her nesnenin bir hikmetle yaratıldığını göz önünde bulundurarak, her canlıya şefkat ve merhameti öğütler. Dış dünyanın bizi yönlendirip manipüle etmesini yadırgar ve zikir üzere sükûtu öğretir. İç sese, dış sestten daha çok önem verir. Modern çağın en büyük sorunu olan yalnızlığı bir fırsat olarak görür ve kişiyi, Rabbi ile yalnız kalmaya sevk eder. Kaygı, stres ve endişe gibi zihni saran olumsuz düşüncülere takılıp kalan insana karşı tasavvuf, şefkatle ‘Anı yaşamak için yaratıldın’, varlığın, geçmişin pişmanlıklarından ders çıkarırken, geleceğin uçsuz hayallerinde boğulmasın. Senin varlığın bu ‘an’ için. Geleceğin senin için belirsizliği, seni bunaltmasın, sen ‘vaktin çocuğu ol’, yani içinde bulunduğun vakti fark et ve bu vakti en verimli şekilde yaşa. Tasavvuf, bu öğretisi ile kalbe sükûnet verir, kişiyi psikolojik buhranların pençesinden kurtarır. Tasavvuf, sevmek değil; sevginin kendisi olmaktır. Bir sevgi pınarı gibi her uğrayanın sevgi ile karşılaşacağı bir kaynak olmaktır. Elbette ki sevgiye engel olan, sevmeyi yasaklayan, her oluşum düşünce ve yapıya karşı bir set oluşturmaktır. İslamın sevgi anlayışı sınırsız değildir. İslama ve insana düşman olana başka yol kalmadığında

düşmanlıkta bu sevginin gereğidir. Tasavvufun genel kural ve kaidelerini ilgili kitaplarda bulabiliriz. Biz burada tasavvufun ne olduğu ile ilgilendik. Bu açıklama düşmanı değil, dostun yolunu aydınlatmaktır. Bir çok yönü ile tanımladığımız bu yüce yol, tek sermayemiz ve tek fırsatımız olan bu dünya hayatını en güzel şekilde yaşamamızı salık verir. Gıybet dedikodu yerine sohbet ve muhabbeti, kin ve nefret yerine sevgiyi, gaflet ve tembellik yerine uyanıklık ve çalışkanlığı öğretir. Özellikle zikir ibadeti üzerinde durur ki hayatın özü de budur. Zikret ki zikrolunasın. Allah'ın zikri en büyüktür. Allah'ı çok zikreden erkekler ve Allah'ı çok zikreden kadınlar... ve daha bir çok ayet zikir hakkındadır. Zikir kalbin cilasası, zikir ruhun gıdasıdır. Her hayıra ancak zikir ile erişilir, her sıkıntıdan ancak zikir ile kurtulunur. Rabbimiz Zikrimden yüz çevirene sıkıntılı bir hayat yaşatırım buyurur. Şimdi bu saydığımız güzellikleri yani sohbet ve muhabbeti, sevgiyi ve çalışkanlığı özellikle zikri hayata nasıl tatbik edeceğiz ? Her birimiz sevginin daha güze olduğunu bildiğimiz halde neden sevmiyoruz ? gıybet ve dedikodunun çirkin olduğunu bildiğimiz halde neden sohbet ve muhabbete yönelemiyoruz ? işte bu aşamada bize bir öğretici gerekecektir. Kimi sevmeliyiz ? Nasıl sevmeliyiz ? Niçin sevmeliyiz ? ne kadar sevmeliyiz ? Hangi zikirleri okumalıyız ? ne zaman okumalıyız ? ne kadar okumalıyız... işte tüm bunların cevapları sadece Tarikat yolundadır.

Tarikat

Tasavvuf ve Tarikat aynı sanılsa da birbirinden ayrı kavramlardır. Tarikatın tanımını yapmadan önce bu ayrımı belirtip aydınlatmak isteriz. Tasavvuf aşk ise Tarikat bu aşkın okuludur. Belirli bir sisteme tabidir. Bu sistem ve yapılanma ise manevi bir hiyerarşi ile ilerler. Buradaki hiyerarşi sanıldığı gibi kişiler arası değildir. Kişinin, kendi içindeki hiyerarşisidir. Tarikat dilinde ‘makam’ denir. Kişinin, yani müridin bir makamdan diğer makama geçmesidir. Burada yine insanların yanıldığı çok önemli bir noktaya değinmekte fayda vardır. Hal ile makam; Hal kişinin hissettiği duygular gördüğü rüyalar gibi geçici manevi lezzetlerdir. Makam ise bir terakkinin yani bir vuslatın olduğu yerdir. Ve ikisi arasında büyük farklar vardır. Duygular geçicidir, makamlar kalıcıdır. Bazen bir mürid çok büyük manevi duygular yaşayabilir, bu ise genelde geçicidir; Fakat bu yaşadığı duyguyu bir makam telakki ederse, o zaman bu telakki onun felaketi olur. Mesela, padişah çok meraklı ve istekli birini bir süreliğine tahtına oturtur, bu kişi, ne o tahtta otururken, ne de o tahttan indikten sonra o devletin sahibi olmaz. Fakat sırf bir süreliğine bazı duygular yaşadı diye kendi padişah ilan ederse hem komik duruma düşer hem hakiki padişahların maazallah gıdabına uğrar. Bu konuyu açmamızın sebebi budur. Tarikat yolu, kişinin bir şey olma iddiası değildir, ‘Hiç’

olma çabasıdır. Büyüklerin halini yaşadığını sanıp kendini büyük görme! Hem sapıtır, hem de saptırırsın. Tarikat, Hazreti Pir Seyyid Abdulkadir Geylani Hazretlerinin açmış olduğu bir kapıdır ki bu kapıdan girenler vuslata ererler. Hazreti Pir efendimizin öncesinde tasavvuf vardı; fakat tarikat yoktu. Tasavvuf, daha çok bireysel ve evrensel bir eksende yaşanırdı. Zamanla İslam coğrafyası genişledikçe farklı meşrep ve kişiliğe sahip kimselerde İslam'a girmiş oldu. Farklı meşrepteki insanların tasavvufi eğitimi de farklı olmalıydı. Tasavvufun cemaatleşerek yaşanması kaçınılmaz olduğundan Rabbimiz bu görevi Hazreti Pir efendimize verdi. O, bu kutlu yolun pratiğe nasıl döküleceğini, bu yolun kurallarını, ritüellerini ilk belirleyen kişi oldu. Zikir halkaları, rabıta, mürşide intisap, edepler ve tarikatın edepleri gibi konular işlendi. Bu konular daha önce de vardı; fakat bu çerçeve bir sistem üzere inşa edilmemişti. Bu sisteme 'usuller' dendi. Tarikatlar, kendi usul ve kaidelerine göre işler. Bu kaideler açık ve belirgindir. Tasavvufi bir hayat yaşamak isteyen kişiler, tarikatın usul ve kaidelerine bakarak kendilerine en uygun yolu seçerler. Kavramları önce duyguya, sonra ahlaka dönüştüren tarikat yolu, hayatın özü olan ilahî aşkın yola dönüşmesidir. Bu yol; gönlü Rabbine susamışların, doğru bir kadeh ile vuslat şerbetini içtiği yoldur. Dünya çölünde dünyanın serap mahiyetindeki ziynetlerine kanmayıp hakiki hayatı isteyenlerin yoludur. Rabbimiz,

Kur'an-ı Kerimde: **'Nefsini tezkiye eden kurtulur.'** buyurmaktadır. Kişinin kendi kusurlarını görüp bu kusurları tedavi etmesi, bir hastanın kendi hastalığını teşhis edip, ameliyat etmeye çalışması gibidir. Bu ameliyat kurtulmaya değil; intihara yöneliktir. Aynı şekilde kişi imanını tek başına gerek çevresel etkenlerden gerek kendinden koruması da imanının intiharı olur. Bu sebeple; mahir bir doktor olan mürşidi kâmile ihtiyaç duyar. Mürşidler, müridlerinin manevi doktorlarıdır. Nefsi tezkiye etmede müçtehid imamlardır. Nefsin mertebelerini, kalbin merhalelerini, ruhun ihtiyaçlarını bilip, her hale uygun reçeteyi sunanlardır. Mürid ise Rabbine âşık kuldur; fakat bu aşkı nasıl yaşayacağını bilmez. O, aşkı, hep arar durur. Kamil bir mürşid ile tanışmadan önce bu aşkı madde de arar, Evde arar, işte arar, çarşıda arar, pazarda arar... Her şeyde bu aşkın izini sürer; lakin hiçbir şey ona yeterli gelmez. Eğer kaderi yüzüne gülerse bir Mürşid ile tanışır, onun nasihatleri ile yolunu bulur, nazarı ile kalbi sekinete erer çünkü Mürşid nazarı Allah'ın nurudur. Onun yanında dertler unutulur, zira mürşide bakmak Allah'ı hatırlatır, zaman kavramını kaybeder ve suyu bulan balık gibi nefes almaya başlar. Huzur ve rahatın gerçek manasına erer. Bu lezzeti almamış olan bu muhabbeti nasıl anlasın? Artık sen böyle bir abı hayat pınarına varırsan orada edeple dur, sakın nefis ve şeytan seni ayartmasın. Talih kuşu bu pınarın semasında gezer. Nasibini al, nasipsiz

olma. Sultanlar sarayın dışında tebdili kıyafet gezerler ki halk onlardan ürkmesin de dertlerini neşelerini paylaşabilsinler. Sen kıyafete bakma, o kıyafet içinde ki sultana bak. Rabbim, kalbimizi, muhabbeti ve marifeti ile nurlandırсын. Bizlere dünyada takva, ihlas ve zühd ihsan eylesin, ahirette ise affı ve mağfireti ile karşılayıp cemali ile müşerref kılsın. Âmin. Tarikat ehli olunca artık senin en güzel övgülerle Rabbine hamd etmen yaraşır. Artık sen yeniden doğdun sayılır, sana yeni bir ömür verildi. Senin yönün bütünıyla ilahi aşkın mübarek ateşi ile nurlandı. Rüzgar önünde değil ardında kaldı. Tevazü ile yürüdüğün bu yolda her an yeni güzellik bahçesine uğrarsın. Gönlünde bahar esintileri ruhunu okşar. Rabbine meftun ihvanlar ile zikir halkalarında doya doya hasret giderirken, sohbet meclislerinde aklının karmaşıklığından kurtulur şeytanın tuzaklarından korunursun. Her kişi seni kendi için isterken tarikat kardeşlerin seni senin için isterler. Her kişi senden ne menfaat elde edeceğini düşünürken bu aşk yolunda herkes birbirine merhamet ile bakar. Sen seni kıskanan veya senin kıskandığın, seninle yarışan veya kendisi ile yarıştığın kişilerden kurtuldun. Artık birlikte hayırlı işlerde cennet nimetlerinde nasip aradığın bir ortamdasın. Artık buluşma mekânı çarşı pazar değil dergâhtır. Eğlencemiz günahlar değil zikrullahtır. Amaç dünya değil Allah'tır. Ne mutlu bir yol... Ne mutlu bir yolcu...

Kadirilik

Bizden Önceki Güneşler Battı Bizim Güneşimiz
Batmayacak Ebedi...

Hazreti Pir Seyyid Sultan Abdulkadir Geylani Hazretleri, Kadiri Tarikatının Pir'idir. Kadirilik, dünyada en yaygın tarikattır ve çeşitli kollara ayrılır. Temelde tarikatlar Asıl ve Furu' diye ikiye ayrılır; Asıl tarikatlar 4 tanedir; Bunlar Kadiriyye, Rufaiyye, Bedeviyye ve Dusukiyye tarikatlarıdır. Diğer tarikatlar bu tarikatların alt kollarıdır. Kadiri ismini ilk defa Hazreti Pir efendimizin kendisi kullanmıştır. Bir şiirlerinde şöyle buyurmuşlardır:

Vaktinin kadirisi ol, ihlas ile Allah için

Bana muhabbetinle sadakatle mutlu yaşa

Kadiri: güç yettiren demektir. Tarikatın temel amacı olan Allah Azze ve Celle'nin ahlakı ile ahlaklanmaya azimle sebat göstermek demektir. Yine Kadiri demek, Rabbimizin kaza ve kaderine rıza göstermeye güç yettiren demektir. Kur'an ve Sünnete zâhir ve bâtınıyla uyup, bid'atlerden sakınan, kendine ehil bir mürşidi kâmil bulan kişi bilmelidir ki; Kadiri tarikatı, her tarikat gibi belirli usullere tabiidir. Bu usullerin kaynağı, Kur'an ve Sünnettir. Uygulama ise tarikatın terbiye metoduna göre değişir. Hazreti Pir efendimiz, Esmâ-i Seb'a Zikri

ile nefis terbiyesi, Makamat Esması ile kalp tasfiyesi, Letaifi Seb'a ile ruhi terakki, Hizb ve Virdler ile günlük ibadet alışkanlığı ve korunma, Adap ile Ahlaki Terbiye, Zühd ve Kanaat ile İhlas, Halvet ve Çile ile Maneviyatın bir zemine oturtulması, Silsileyi Şerif ile manevi istidadı arttırma ana başlıkları altında tarikatını sisteme oturtmuştur. Bu başlıkları yeteri kadar açmamız kitabın yazılış gayesinin dışına çıkar. Bu nedenle biz sadece genel kavramlar üzerinde kısaca durup Kadiri tarikatının temel prensiplerini anlatacağız. Kadirilik, 7 temel prensip üzerine kuruludur. Bu prensipler bizzat Hazreti Pir efendimizin kurduğu prensiplerdir:

1. Mücâhede: Hazreti Pir Efendimiz: 'Müride ilk lazım olan mücâhededir ve mücâhedenin aslı arzu ve isteklere direnmektir. Lezzet, şehvet ve ülfet veren şeylerden uzaklaşıp, her vaktinde nefsine muhalefet etmektir. Şehvetler sana hücum ettiğinde sende onlara takva ve Allah korkusu ile hücum et' buyurur. Mücâhedenin yapılabilmesinin şartı murâkabedir. Murâkabe: kulun kalbinin daima Rabbi tarafından takip edildiğinin bilinmesidir. Murâkabe ise ancak Rabıta ile mümkündür. Mürid için rabıta vird'den daha önemlidir.
2. Tevekkül: Hazreti Pir Efendimiz: "Tevekkül, işleri Allah Azze ve Celle'ye terk etmektir. Tedbir ve

ihtiyarın karanlığından kurtulmaktır. İlahî hükümlerin ve takdirin yüceliğini kabullenmektir. Kulun kalbinin kısmetinde olanın kesinlikle kendisine geleceğine, kısmetinde olmayanın kesinlikle kendisine gelmeyeceğine gönülden inanıp buna göre hareket etmesidir. Böylelikle kendisi peşine düşmeden gelen ne varsa Rabbin geldiğini bilir ve gönül rahatlığı ile onu alır.”

3. Güzel Ahlak Sahibi Olmak: Kadirilikte güzel ahlak sahibi olmak; ancak esma tahakkuku ile mümkündür. Esmâ tahakkuku, belirli esmaları sayılarla okumakla olur. Bütün hayırların başı olan güzel ahlak, Allah Azze ve Celle’nin isimlerini öğrenip bu isimlerle ahlaklanmak demektir. Bu öğreti için gönderilen Rasûlu Ekrem sallâllahu aleyhi ve sellem Kurânı Kerimde Yüce ahlakı ile methedilmiştir.
4. Şükür: Hazreti Pir efendimiz: “Şükür, nimetlerin Rabbimizin ikramı olduğunu kulun dili ile söyleyip kalbi ile tasdik etmesidir.” buyurur. Şükürsüz kişi, inkâra yakındır. Şükreden kişi ise ancak nimeti arttırır.
5. Sabır: Hazreti Pir efendimiz Sabır üçtür buyurur:
 - a. Allah için sabır; Bu sabır, Rabbimizin emir ve yasaklarına sabretmektir.

b. Allah ile sabır; Rabbimizin kulu üzerinde tasarrufu olan takdiri olan bela ve musibetlere sabır.

c. Allah'ın vaatlerine sabırlı olmak; Rızık, genişliğe çıkma, Rabbimizin kuluna: 'Ben, sana yeterim' dediği konulara sabırlı olmak. Ahirete bırakılmış sevap, ceza, mükâfat, intikam alınması gibi konulara sabırlı olmak

6. Rıza: Hazreti Pir Efendimiz şöyle buyurur: "Mümin, Rabbinin kendisine kısmet ettiğine razı olandır. Rabbinin meydana getirdiği şey, kişinin gerçekleşmesini istediği şeyden daha hayırlıdır. Ey âdemoğlu! Rabbinin takdir ettiği; fakat senin hoşuna gitmeyen şey, sana, senin sevdiğin şeyden daha hayırlıdır. Allah'tan kork ve kaderine razı ol."
7. Sıdk: Yani doğruluk Hazreti Pir efendimiz şöyle buyurur: "Bil ki sıdk, işin direğidir. Yani tarikatı ve müridi ayakta tutan şeydir. İş, sıdk ile tamam olur, sıdk ile nizamı erer. O, nübüvvetin ikinci derecesidir. Sadık, sözünde doğru olan kişiye denir. Sıddık ise bütün sözlerinde, fiillerinde ve hallerinde doğru olan kişiye söylenir."

Kadirilik, bu zemin üzerine kuruludur. Kim bundan gayrısını söyler, ekleme veya çıkarma yaparsa Hazreti Pir efendimize ve onun bu mübarek yoluna iftira etmiş olur. Bu öğretiyi sonuçtur. Bu öğretiye ermek tarikatın gayesidir. Kadiriliği cazip kılan en önemli etken, Abdulkadir Geylani Hazretlerinin bütün tarikatların Pir'i olmasıdır ve müridleri muhteşem bir aşk ile Rabbine yaklaştırmasıdır. Pirimiz şöyle der: “Benim Tarikatımda ki yumurta (tarikata yeni girmiş henüz kabuğunu kıramamış mürid) diğer tarikatların bin yumurtasına bedeldir. Tarikatımda ki civciv (bayağı görevler almış mürid) diğer tarikatların müritleriyle kıyas edilemez. Benim halifelerimin makamını ise sizin akıllarınız hayal edemez!” buyurur. Cümle evliya ve ulema demiştir: “Gavsul Azam’a mürid olandan daha mutlu bir mürid yoktur.” Bu bir nasip işidir. Himmeti yüceltmek, haramdan sakınmak, hizmeti güzelleştirmek, azmi arttırmak ve nimete saygı göstermek kuralları ile Tarikatın çerçevesi tamamlanmıştır. Hazreti Pir efendimiz zikri sesli olarak yapmayı ön görmüştür; hatta zikir yaparken müridin kendini zorlamasını emretmiştir. Aslan gibi kükreyerek zikir yapmayı ve zikri ‘Kuud Zikri’ ve ‘Kıyam zikri’ olarak ikiye bölmeyi emretmiştir. Zikredecek cemaat postnişin ile yani; Mürşid eşliğinde veya ser zâkir; yani görevi zikri yönetmek olan kişi ile zikir yapacaksa onun yönlendirmesi ile

zikrini eda etmelidir. Tarikata yeni giren müridin temel görevi, zikir ve rabıtaadır. Mürşidin günlük görev olarak verdiği esma zikirlerini aksatmadan yerine getirmelidir. Rabıta ise devamlı surette tekrar edilmelidir. Müridin 4 aşaması vardır. Bu aşamaları aşmadan ilerlemesi Hakk dostu evliyaullahı kavuşması mümkün değildir.

1. Aşama: Fena Fi İhvan makamıdır. Hakk dostu veli olmak isteyen bir mürid, cümle ihvanını öz kardeşi gibi belki daha çok sevip hürmet edecek. Kendisi için istediği her güzelliği ihvan kardeşi içinde isteyecek. Dualarında kardeşlerine kesinlikle yer verecek. Her ihvanını kendinden üstün görecektir. Hizmette zorlanan kardeşlerine yardımcı olacak. İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır hadisi gereğince her faydayı kardeşlerine taşıyacak.
2. Aşama: Fena Fi Şeyh makamıdır. Müridlerin en çok takıldığı makam budur. Fena Fi Şeyh, müridin isteklerinden vazgeçip, mürşidinin isteklerine tabi olmasına denir. Hazreti Pir Efendimiz: “Mürşidine karşı gassalın elinde ki ölü gibi ol.” buyurur. Öyle ki müride yeryüzünde en sevgili kişi mürşidi olacaktır.
3. Aşama: Fena Fi Rasûl makamıdır. Mürid bu ilk aşamayı tamamlamadan Rasûlullah sallâllahu

aleyhi ve sellem efendimizin sevgisine hakiki anlamda eremez. Sahabe efendilerimizin Peygamber sevgisini tefekkür edince bunu daha iyi anlarsın. Neden onlar gibi ve onlar kadar sevemiyorsun, çünkü kalbin bu eğitimden geçmedi; Fakat yine de Sünneti Seniyye'ye tam bağlı ol. Zâhırde ve bâtında Peygamber ahlakı ile ahlaklan.

4. Aşama: Fena Fi Allah makamıdır. Kulun Rabbinin tasarrufunda bir 'Hiç' olmasıdır. Kulluğunu dahi görmemesidir. Rabbin'den razı olması ve Rabbimizin tasarruflarından lezzet almasıdır. Bu mertebeye ermemiş kişi Rabbimize sevgisi tam değildir.

Bu dört aşamayı tamamlayarak ilerleyen mürid, Hakk katında makbul bir kişi olur. Kendisine keşif, keramet ve daha nice harika manevi haller verilir. Bu mürid artık bir gönül ehli değil gönül sultanıdır. Rabbimiz bu mübarek kula özel ikramlarla muamelede bulunur. Has kulları arasına katar ve Rabbinin katında rızıklananlar zümresine nail olur. Meryem annemiz gibi rızkı aracısız ayağına gelir, Asaf gibi devlerin kaldıramayacağı tahtları alaşağı eder, Hızır gibi gizli sırlı ilimlere erişir... Cümle güzelliğin önünde engel nefistir. Cümle güzelliğe açılan kapı ruhtur. Sen nefsini seçip ruhunu inkâr etme, ruhun yücelere âşık iken nefsinin tuzağıyla kendini

ateşlerden ateşlere atma. Bu hayat Allah’a dost olmadan yaşanabilir mi? Dünya ve ziynetleri Rabbimiz ile ölçülebilir mi? Ey yücelerin aşığı, ey kalbi susuzluktan çatlamış kardeşim! Şeytan ve nefis birlik olup sana saldıracak, seni cehennem çukuruna çekecektir. Sen gözlerinin önüne çekilmiş gaflet perdelerini yık. Allah diyerek cümle dertlerden kurtul. Seven sevdiğine yakın durur. Her mürid boş vaktini dergâhta ihvanlarla geçirmelidir. Cemaat rahmettir hadisi şerifi mucibince devamlı o rahmetin içinde kalmalı şeytanın ayartmalarından sakınmalıdır. Dergâhta ki ihvanlardan hizmet beklememeli kendisi hizmet etmelidir. Nefis bıkkınlık verdiğinde kazandığı sevapları düşünerek bu sefil fıkirden kurtulmalıdır. Çok fazla gülmeyi terk etmelidir. Dini meseleler dışında konuşmayı çok uzatmamalı mümkünse muhabbeti durdurup zikire namaza yönlendirmelidir. Dergâh dışında aldığı nefesi ciğerlerine soluduğu zehir gibi bilmelidir. Zira dergâhlar Rabbimizin karargâhlarıdır. Kendi bölüğünün dışına çıkan asker zayi olur. Mürşidi ile resmi bir bağdan öteye geçmemelidir. Kurbiyyet resmiyyet gerektirir demişlerdir. Mürşidler müridanın gönlünü hoş tutmak isterler bu yüzden hep yakın davranırlar. Fakat bu yakınlık müridi şımartırsa devamlı gönlü hoş tutulan bir çocuk gibi kalır tarikat yolunda ilerleyemez. Her mürid bu dört adabı titizlikle gözetmelidir. Kendine karşı, ihvanlarına karşı, mürşidine karşı ve Rabbine karşı edeplere riayet etmelidir

Menkıbeler

Dergâha Elbisesiz Gelen Misafir

Ayeti Kerime’de Rabbimiz Azze ve Celle şöyle buyurur:

“Kendileri ihtiyaç içinde olsalar bile, diğer insanları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden sakınırsa işte, kurtuluşa erenler bunlardır” Haşr 9

Hadisi Şerif’te Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

“Cömert, Allah’a yakın, cennete yakın, insanlara yakın ama cehennemden uzaktır. Cimri ise Allah’tan uzak, cennetten uzak, insanlardan uzak ama cehenneme yakındır. Cömert cahil, Yüce Allah katında cimri âbid’den daha sevimlidir.”

Kardeşim bil ki Allah dostları sadece ibadet itaat ile yüce mertebelere ermezler. Onların kalpleri Hakkın rahmetinin tecelligahıdır. Rabbimiz hayırları bu güzide insanlar aracılığı ile kullarına verir. İnsanlar kalplerinde mal mülk şan şöhrat sevgisi taşırken Allah dostların kalpleri fakirliği ve tanınmamayı sever. Şüphesiz müridler iyiliği en yoğun haliyle önce nefislerinde uygulamalı olarak gösterirler. Onların mübarek ahlakları gönülleri celbeder. Takipçilerini, yani müridlerini kendilerine hayran bırakırlar. Her türlü üstün ahlakı zatında toplayan müridimiz, Peygamber ahlakının en güzel temsilcisi olmuştur. Bazen kendilerine ‘Sultanım dua edin Allah bize versin bizde dağıtalım’ derlerdi

Sultanımız ise ‘Hayır evladım siz dağtın ki Allah size versin’ buyururlardı. Sultanımız Şeyh Muhammed Sode (kuddise sirrahu) hayatında bunun sayısız örnekleri vardır. İşte bu üstün ahlakını gösteren bir kıssayı bizlere Sultanımızın hanımı mübarek validemiz şöyle anlatır:

Bir gece vakti, dergâhın kapısı çalındı. Erenlerin dergâhında kapı çalınırsa, “Kimdir?” denmez; gelen Hakk’tandır bilinip, kapı gecikmeden açılır. Lâkin bu sefer, validemiz kapıyı araladığında kapıda içlikten başka giysisi olmayan bir zat gördü. Korku ve hayretle kapıyı tekrar kapattı. Ardından gelen ses, kalbi titretip ruhu sükûna erdiren bir sadâ idi: “Aç hanım... Benim.” Ses tanındı, hâl çözüldü. Meğer kapıdaki zat Sultanımız, Şeyhimiz, Rehberimizmiş. Kapı tekrar açıldığında karşısında Şeyh Hazretleri duruyordu. Üzerinde dünya adına bir şey kalmamıştı. Validemiz hayretle sordu: “Efendi Hazretleri, elbiseniz nerede?” Gönül Sultanı şu cevabı verdi: “Yolda bir fakire rast geldim. Hakk’ın emanetini üzerimde tutamadım, ona verdim.” İşte bu hâl, yalnızca cömertliğin değil, fânîyi terk edip bâkîye yönelen bir kalbin hâlidir. Elbiseyi değil, nefsini çıkarıp verendir. O fakire, sadece beden örtüsü değil, gönül sıcaklığı da giydirendir. Dilden dile aktarılan bu menkıbe, ehli tasavvufun kalbine işlenmiş bir sırdır; çünkü bazıları malından verir, bazıları kendinden, canından verir. Üzerinde ki elbiseyi vermek cömertliğin ve merhametin hangi safhasıdır? İşte gerçekten kurtuluşa ermiş kavim bu Allah dostlarının kavmidir.

Başka bir dokunaklı şefkat menkıbesi...

Ayeti Kerime de Yüce Rabbimiz şöyle buyurur:

“Yetimi hakir görme...” Duhâ suresi 9. Ayet

Hadisi Şerifte Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz:

“Bir kimse, sırf Allah rızası için bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu her saç teline karşılık ona sevap yazılır.”

Yetimlerin sevindirilmesi ve onları sevmek, Kuranı Azimuşşan'ın birçok ayetinde emredilmiş, İslam yetime özel bir yer ayırmıştır. Bu menkıbeyi bize, bu olay başından geçen yetimin kendisi anlatmıştır. Vaktiyle yoksullukla sınanan dul bir anne vardı. Maddi durumları hiç iyi değildi, çaresiz üç yetim evladına analık etmeye çalışıyordu. Bayram sabahı yaklaşmış, mahallenin çocukları neşe içinde ayakkabılarını alıp süslenmeye koyulmuştu. Fakat o üç yetimin ne ayakkabıları vardı, nede kendilerine ayakkabı alacak kimseleri vardı. Gözleri yaşla dolu, annelerine dönüp: “Bizim bayramlığımız nerede? Ayakkabımız olacak mı?” diye soruyorlardı. Anne, gönlü paramparça, sesi titrek... Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Onları sakinleştirmeye çalıştı fakat çocuklar ağlayarak uyudular... O gece, üç çocuk yastığa başlarını değil, hayal kırıklıklarını koyarak uyudu. Gözyaşları yastığı ıslatırken, hüznü yakarışları göğe yükseldi. Sabahın nuru henüz doğmamış, ezanlar bayramı

müjdelemişti ki... Kapı çalındı. Anne şaşkınlıkla kapıyı açtığında, karşısında Sultanımız Şeyh Muhammed Sode Hazretleri'ni gördü. Elinde üç çift yepyeni ayakkabı... Her biri sanki o çocukların ayağında ölçülmüş gibi... Ne bir numara büyük, ne bir parmak dar... Hazret, mahviyet içinde tebessüm ederek: “Evlatlarıma bunları getirdim,” dedi. “Bayram sevinci, yetimin gözünde başlar.” Çocuklar sevinç cıgıllıklarıyla uyanıp ayakkabılara sarıldılar. Anne ise gözyaşları içinde, o büyük Allah dostuna gönülden dökülen dualarla karşılık verebildi. Söz bulamadı; çünkü gönlün söylediğini lisan taşıyamazdı. İşte bu hâl, Allah dostu bir kulun kalbine doğan ilhamla, ilâhî merhametin bir tecellisidir. Şeyh Muhammed Sode Hazretleri'nin bu vakıası, gönülden gelen şefkatin, Hakk katından bir kerametın nişanesidir. Yetimin duasına arş cevap verir; ama o cevabı ulaştırmak Hakk dostlarına nasip olur. Bu menkıbe, zamanla unutulur sandığımız ama her bayram yeniden dirilen bir hakikat gibidir. Bu yüzden halen her bayram olmasa da her kış başlangıcında özellikle yetim evlatlarımıza ayakkabı bot dağıtmaya yıllardır devam etmekteyiz. Biliyoruz ki iyilik bizden öncekilerden devam ettirmek istediğimiz en güzel mirasımızdır. Birçok kez farkına varıyoruz ki bizler kendi hayatımızın sorunlarına daldığımızda bir yerlerde çaresiz bir annenin yetimlerinin ayağı üşümekte ve biz maalesef basit dertler yüzünden gerçek dertleri unutmaktayız. Rabbim bizleri daima ümmetin derdine derman yarasına ilaç olanlardan eylesin

Kalpten Kalbe Giden Hüzünlü Bir Yol

Ayeti Kerime’de Yüce Rabbimiz şöyle buyurur:

“Size tevdi edilen emanete bilerek ihanet etmeyin.”
Enfal 27

Hadisi Şerifte Rasûlu Ekrem sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Hepiniz çobansınız. Her biriniz güttüğünüzden (sorumluluğunuz altındakilerden) sorumlusunuz.”

Gönül gözüyle gören, kalp diliyle konuşan Şeyhimiz, bazen tek başına bazen müridleriyle beraber yeryüzünde merhametin izlerini sürerdi. Her nerede merhamete muhtaç birileri varsa Rabbimiz Sultanımızın kalbini o yöne yönlendirirdi. Bir gün halifesini yanına alıp onunla, yatalak bir genci ziyarete gittiler. Halife neden bu ziyaretin gerekli olduğunu sormadı; çünkü mürşidinin her adımı bir hikmete dayanırdı. Ziyaretine gittikleri genç adam yatağa mahkûmdu, teni solgundu, gözleri dilsiz bir çılgılık gibiydi. Şeyhin gelişini görünce gözlerini ona dikti. İçinden bir feryat yükseldi, ama dili suskundu. Gözleri bir dert anlatıyordu; sanki bir sızı yüreğinden geçip mürşidin kalbine dokunmak istiyordu. Evdeki insanlar sessizdi; ama o sessizlik, bir utancı örtüyordu; zira emanete ihanet etmişler, sorumluluklarını yerine getirmemişlerdi. Şeyh, bir şey söylemedi önce. Sadece o bakışları dinledi. Gözler bazen kelimelerden daha gür konuşur ya, işte öyle... Sonra çocuğun ailesine dönüp:

“Allah’tan korkun sonunuz bu gençten beter olur!” dedi; çünkü gencin ailesi oğullarının altını almamak için ona çok az yemek veriyorlar, uzun süre aç bırakıyorlardı. Hazretin Halifesi dondu kaldı. İçi ürperdi. Gence baktı, sonra kendi kalbine: “Eğer bu genç ailesinin içinde böyle muhtaç kalıyorsa, ben ki kimsesizim bana bakacak kimsem yok... Yaşlanırsam ne olur hâlim? Başım dara düşerse kim kaldırır beni?” Şeyh Hazretleri, halifesinin gönlünde kopan fırtınayı sezdi. "Korkma," dedi, "Sen yalnız değilsin. Ardımda sana yoldaş olacak nice ihvanlar bırakıyorum. Allah, kulunu hiçbir zaman kimsesiz bırakmaz.” O gün, şeyh ziyareti uzattı. Gence kendi elleriyle yemek yedirdi. Ev halkına: “Bu hâl, hepimize bir ayna. Onun hâli sizin de sonunuz olabilir.” Ev halkı başını eğdi, gözleri yere indi. Sanki hakikatin tokadı yüzlerine dokundu. Aradan bir hafta geçti. Şeyh yine halifesiyle birlikte o eve vardı; ama bu kez evde bir başka hava vardı. Genç adam neşeliydi, gözleri pırıl pırıldı. Ailesi onu sevgiyle sarıyor, yemeklerini eliyle yediriyorlardı. Sultanımıza: “Efendim affedin bilmiyorduk.” dediler. İşte Hakikat şu ki böylesi yüce sultanlar o gencin manevi çılgınlığını duyar ve yerinde duramaz. Bilmeliyiz ki hangi halde olursak olalım muhakkak Rabbimiz sesimizi duyar. Hızır aleyhisselam o salih ebeveynin feryadını duyup gencin başını nasıl kopardıysa Sultanımız da bu yatalak gencin feryadını öylece duyup gerekeni yapmıştır. Himmeti aliyesi daima üzerimizde olsun Amin

Susuz Kuyudan Çıkan Ayakkabılar

Ayeti Kerime de Cenabı Zül Celal şöyle buyurur:

“Dikkat edin! Allah dostlarına hiçbir korku yoktur. Onlar mahzunda edilmezler...” Yunus 62

Hadisi Şerif’te Rasûlu Kibriya sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Üstleri başları toz toprak, elbiseleri eski ve kendilerine önem verilmeyen nice insanlar vardır ki, Allah’ım, şu işi şöyle yap diye yemin etseler, Allah onları yeminlerinde yalancı çıkarmaz.”

Şeyh Hazretleri’nin devrinde, bir iş hanının sahibi vardı. Varlıklıydı, ama başı dardaydı; zira köyünde ne kadar uğraşsa da bir damla su yoktu. Defalarca sondaj vurmuş, her çabası toprağın suskunluğuna karışmıştı. Bir gün o iş adamı, Hazreti Şeyh’in meclisinde bulunurken boynu bükük bir edayla şöyle dedi: “Efendim, köyümüzde su yok. Defalarca denedik, nafile. Lütfen dua edin de o susuz topraklar suya kavuşsun.” Sultan Hazretleri bir an başını kaldırdı. Gözlerinde, bu âlemin ötesinden bir bakış vardı. Tebessüm etti ve şöyle dedi: “Dua ederim. Lâkin bir şartım var; eğer su çıkarsa, şu handa duran tüm ayakkabılar benim olacak.” Adam şaşırdı; fakat düşündü ki bu ayakkabılar nasılsa satılıp gidiyor. “Zaten fakirlere dağıtılacak,” diye geçirdi içinden. Kabul etti, “Olur efendim,” dedi. Ardından Sultanımız: “Filan gün git. Sondajı vurmadan evvel, Gavs-ı Azam Abdülkadir

Geylânî Hazretleri'nden istimdat iste. Sonra Allah'ın izniyle vurun darbeyi toprağa.” Adam, Sultanımızın emrettiği günü bekledi. Nihayet o gün geldi, çattı. Sondajı açmadan evvel Gavs-ı Azam'dan istimdat istendi. Ardından vurulan her darbe rahmetin kapısını araladı. Nihayet su fişkırdı toprağın bağrından... Adam sevinç içindeydi. Ama gece olunca şeytan adamın içini kemirdi: “Şeyh zaten bu ayakkabıları fakirlere dağıtacak. Değerli olanları ayırayım, kalanları dağıtsın.” diye vesvese verdi. Sabaha karşı niyetini gerçekleştirmek için evinden çıktı. Ezan bile okunmamıştı daha. Gönlünde bir hile, ayaklarında bir telaşla hana vardı; ama bir de ne görsün? Kapının önünde Sultan Hazretleri durmuş tebessüm ediyordu. Ona yaklaştı. Sultanımız, içindeki niyeti çoktan okumuştı bile. “Hayırdır evlâdım, bu saatte burada ne ararsın?” diye sordu. Adam mahcup oldu. Bahane aradı, mırıldandı: “Şeyh'im, şöyle bir uğrayayım dedim...” Şeyh tebessüm etti. Bir şey demedi. O ayakkabıların her biri bir fakirin ayağında, bir yetimin adımında, bir öksüzün duasındaydı. Artık o ayakkabılar, sadece toprağın susuzluğunu değil, kalplerin kuruluğunu da gideriyordu. Gönlümüz çorak topraklardan daha fazla kurudu Sultanım, dünya kerbalasında yetim kaldık rahmet et himmetinle yetiş bize... her isteyen sende buldu dermanı bizi dermansız bırakma. Onlar senden su istedi aş istedi biz senden aşk dileniyoruz ey Rabbimizin rahmet kapısının anahtarı bizi dışarda bırakma... Ey Rabbimizin nazlısı bir niyazda bizim için kıl...

Bir Oğlumuz Olacak Adını İbrahim Koyacağız

Ayeti Kerime de Rabbimiz Celle ve Ala şöyle buyurur:

“Göklerin ve yerin mülkü Allah’ındır. Dilediğini yaratır. Dilediğine kız çocukları, dilediğine erkek çocukları verir veya onları erkekli kızlı ikiz verir ve dilediğini kısır yapar. O hakkıyla bilendir, her şeye gücü yetendir...” Şura 49-50

Hadisi Şerifte Ekrem-ul Mahlûkat Seyyidina Hazreti Muhammed sallâllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

“Rabbiniz Hayiy’dir (çok hayâ edendir) Kerim’dir. Kulu dua ederek kendisine elini kaldırdığı zaman, o elleri boş çevirmekten hayâ eder.”

Sultan Hazretleri askerdeyken kerametleri tüm taburda duyulmuştu. Tabur komutanı inançlı, salih bir mümindir; fakat komutanın bir müşkülü vardı. Çocuğu olmuyordu. Hanımı bir gün komutana: “Senin askerlerinin arasında duası makbul, keramet sahibi biri varmış. Onu eve davet etsek duasını alsak belki duasının hürmetine Rabbimiz bize bir evlat ihsan eder.” demiş. Komutan önce kabullenmese de bir müddet sonra hanımının da ısrarlarıyla Hazreti Şeyh’i bir akşam yemeğine eve davet etmişler. Sultanımız akşam yemeğine teşrif etmişler; fakat hanımannemiz utancından söyleyememiş komutan ise komutanlığının verdiği ağırlıkla dile getirememiş durumu. Yemekler yenmiş, ikramlar bitmiş, Şeyh hazretleri müsaade isteyip kalkmış fakat halen aileden ses

seda yok. Tam kapıya varınca Sultanımız: ‘Komutanım bir oğlumuz olacak adını İbrahim koyacağız inşAllah’ deyip çıkmış. Hakikaten bir müddet sonra komutanın hanımı gebe kalmış. Komutan Hazreti çağırıp: “Evladım, zaten burada kimse sana bir görev veremiyor. Herkes senden çekiniyor. Ben seni erken terhis etmek istiyorum.” deyince Sultan Hazretleri: “Aman komutanım herkes nasıl askerlik yapıyorsa bende öyle yapacağım.” deyip bu teklifi usulünce reddetmiş; fakat komutan tekrar: “Evladım, burası askeriye, sana gelen onlarca hasta tehlike oluşturuyor. Birileri bunu kötüye kullanabilir.” deyince, askeriyenin dışında bir kulübe yapılmasına karar verilmiş. Şeyh Hazretleri gelen misafirlerini artık askeriye dışında karşılar, kendisine gelen hediyeleri ise askeriye hediye edermiş, bazen de komutanından izin alarak: ‘Komutanım bazı hastalar çok uzaklardan geliyorlar, izin verirsen ben burada ki köylere gidip hastalara dua edeyim onlar buralara kadar yorulmasın’ deyip köy köy gezdiği de olurmuş. Askerlik çağı Sultanımızın hallerinin çok yoğun olduğu zamanlardı. Bazen kendisine bir hal gelir yanan sobayı kucaklardı. Bu gibi haller fena makamının ağırlığından Evliyanın dünyada bir şeyleri hissetme çabasıdır. Sırrı Sakati hazretleri fena makamı onu sıkıştırdıkça kıllarını yolar dünyevi bir şeyler hissetmeye çalışırdı. Bu ancak ehli olanların anlayacağı şeylerdir. Sultanımızın bu gibi hallerini tahlil etmek haddimize değil. Fakat bunu keramet nevinden sayanların yanıldığını göstermek gerek

Biz İsteseydik Dünya Bizim Olurdu...

Ayeti Celile de Subhan olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Siz geçici olan dünya malını istiyorsunuz. Oysa Allah ahireti kazanmanızı ister.” Enfal 67

Hadisi Şerifte Rasûlu Sakaleyn sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Dünya malını ehline (dünyacılara) terk ediniz; zira ondan ihtiyacından fazlasını alan kimse, şuursuzca kendini helak eder.”

Sultan Hazretlerinin birçok dergâhı vardı. Bazen kendisi oralara ziyarete gider, bazen de vuslat uzayınca oradaki evlatları dayanamaz ziyaretlerine gelirlerdi. Bir gün Antakya cemaati ziyaretine gelmiş. Şanlıurfa’da ki cemaatle birlikte Harran’a Hayat bin Kays Hayatı Harrani hazretlerini ziyarete gitmişlerdi. (Zaten Şeyh Hazretleri daima Harran’a giderdi. Orada birçok evladı vardı. Onlardan birisinin evladı ile bir toplantı münasebeti ile tanıştık. Oğlu bize babasının Şeyh Hazretlerinin evlatlarından olduğunu söyledi. Çok güzel bir hasbihal oldu ve babasının, Şeyh Hazretlerini ziyarete gittiği zaman kesinlikle arabaya binmediğini, yaklaşık 50 kilometrelik yolu daima yaya olarak yürüdüğünü, Şeyhime arabayla gitmeye hayâ ediyorum dediğini bize anlatmıştı.) o ziyaret esnasında şeyhimiz bayağı yaşlanmış keçeden yapılma bir halı üzerinde uyuyordu. Başucunda ise bir ayağı kırılmış, o kırık yeri tel ile sabitlenmiş

sandalyesi duruyordu. Antakyalı bir ihvan abimiz bu durumu seyrederken bayağı hüüzülenmiş, derin düşüncelere dalmıştı: “âlemde nice meşâyih var, hiçbirini bu şekilde görmedim tellerle tutturulmuş kırık bir sandalye, keçeden bir döşek üzerinde uzanmış bir gönül sultanı...” o esnada Sultanımız başını yastıktan kaldırmış: ‘Evladım, biz isteseydik dünya bizim olurdu!’ buyurmuş ve üzerine uzandığı keçenin bir köşesini kaldırıp altındaki yığınla parayı gösterip tekrar dinlenmeye çekilmişti. Onca paranın orada olmasının imkânı yoktu; fakat ihvanlarımız Şeyhimizin bu tür kerametlerine alıştı, bir müddet sonra namaz vakti yaklaşınca Şeyhimiz abdest için kalktı, Antakyalı ihvanımız ise keçenin altında ne kadar para vardır diye bakmaya koştu. Keçeye varıp kaldırıncı bir de ne görsün keçenin altında hiçbir şey yok; zira o mübarek Sultan, halen dünyayı istememekteydi... Dünya bir leştir. Ona tutkun olanlar ise köpeklerdir. Dünya sevgisi bütün günahların başıdır ana merkez noktasıdır. Şu dünya sevgisi kalpten çıkıp yerine ahiret sevgisi girerse bak gör dünya sana da nasıl hizmetkâr olacaktır. Sen dünyayı hep dünyaya tapanlardan dinleyip öğreniyorsun. Hiç insanlar taptıklarını kötülerler mi ? Kesinlikle onlar dünya sevgisini şanını şöretini öveceklerdir. Zira onlar için bir ahiret rahatlığı söz konusu değildir. Dünya kendisinden nefret edilecek kadar bile değerli değildir. Sen kalbinden tamamıyla dünyayı çıkar. Kiracı gibi ol mülk sahibi zaten Allah’tır.

Anadan Doğma Kör Kızın Gözünün Açılması

Ayeti Kerime’de Zül Celali ve-l İkrâm Rabbimiz şöyle buyurur:

“O’nun emri, bir şeyi dilediği zaman ona yalnızca ol der oda hemen olurur.” Yasin 82

Hadisi Şerif’te Âlemlere Rahmet Hazreti Ahmed sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Allah’ın Şehit veya Peygamber olmayan öyle kulları vardır ki, kıyamet gününde Allaha olan yakınlıkları nedeniyle Peygamberler ve Şehitler onlara gıpta ederler...”

Sultan Hazretleri önceden de belirttiğimiz gibi askerdeyken bazen izin alıp köy köy, memleket memleket gezer, insanlara tarikat dersleri verir, onları tövbeye davet ederdi. Bu kez onları bir köy ağası davet etmiş ve çok güzel ağırlamıştı. Ağanın meramı; kör bir kızı vardı. Malı mülkü, şanı şöhrati fayda etmemiş, yıllarca kapısına gitmedik kimse kalmamıştı. Ne doktorlar çare bulabilmiş, ne attarlar, ne de gidip gezdiği her hangi bir yer... Yine de Allah Azze ve Celle’den ümidini kesmemiş, Şeyhimizin, Allah’ın izniyle kötürümleri yürüttüğü, her derde deva olduğunu duyunca bunu kızı için yeni bir fırsat olarak görmüş ve Şeyh Hazretlerini evinde ağırlamıştı. Sohbet bitip, vakit ilerleyince ağa kızının durumunu anlatmış ve anadan doğma kör olduğunu söylemişti. Şeyh Hazretleri kızı

çağırtmış, haline merhamet edip dualar etmiş; fakat o yakarışları Rabbimizden cevap bulmamıştı. Eyvah! Şeyhimiz kendisine güvenen bu adama mahcup olmuş, birde üstüne üstelik evinde sohbetler anlatmış, yemekler yenmişti. Sultanımız yanında ki ihvanına mahcup bir eda ile: “Kalk, gidelim” demiş. Ağa her ne kadar: “Şeyhim, canınız sağ olsun, nasip değilmiş.” dese de Sultanımız ses etmeden evden çıkmışlar; fakat birkaç adım sonra öyle bir çığlık duyulmuş ki evin içerisinden, herkes heyecanla içeri yönelmişler. Bir de bakmışlar ki kızcağız gözleri açılmış, hayret ve şaşkınlıkla etrafa bakıyor. Tekbirlerle, salavatlarla o anı taçlandırmışlar. Ağa, Şeyh Hazretlerinin eline atılmış: “Şeyhim, bu kızı sana verdim, senin hanımın olsun demiş.” fakat şeyhimiz: “Bu kız, bizim artık manevi kızımızdır.” diyerek ağanın teklifini reddetmiş. Ağa: “Öyleyse şeyhim, benden bir dilekte bulun!” deyince şeyhimiz tekrar hiçbir şey istemediğini söylemiş. Ağa çok ısrar edince koyunlarından birazını askeriye hibe etmesini istemiştir. Zaten Şeyhimiz askeriye karşı daima hürmet eder: “Bana ne verildiyse hepsi asker ocağında verildi.” derlerdi. Askere gideceklerle: “Aman evlatlarım! Askerliğinizi düzgün yapın, orası, Peygamber ocağıdır.” derlerdi. Askerlik hizmeti özellikle Asrı Saadetten bu yana ümmetin hep gönüllü olarak yerine getirdiği en kutsal gelenektir. O çadırı Allah yıkmasın içindekileri daima hakk ve hayır üzere tutsun. Bizler dahi askerdeyken birçok manaya ve zuhurata daha kolay erildiğini keşfettik şükürler olsun...

Büyük Bir Âlimin Dergâhta Tövbe Etmesi

Ayeti Kerime’de Halikımız Azze ve Celle şöyle buyurur:

“Görmez misin göklerde ve yeryüzünde bulunanlar; güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanların birçoğu hep Allah’a secde etmektedir!”
Hacc 18

Hadisi Şrifte Rasûlu Mücteba sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Müminin ferasetinden sakının; çünkü o Allah’ın nuru ile bakar.”

Bey kapısı mahallesinde büyük bir âlim olan meşhur bir hoca vardı. Kendisini devamlı dergâha davet ederlerdi. O ise evliyaya inanmaz, anlatılan hikâyelerin sadece tevatürden ibaret olduğunu savunurdu. Cemaat: “Hocam, bizim şeyhimiz senin sandığın gibi biri değil; kendisiyle bir tanış, dergâha bir ziyarete gel.” deyip ısrar ederlerdi. Bir Cuma gecesi hocanın gönlüne merak düştü, kaybedeceği bir şey yoktu, hazırlanıp dergâhı ziyarete erkenden geldi. Henüz daha gece başlamamış, ihvanların çoğu gelmemişti. İçeri girer girmez çok garip bir olayla karşılaştı. Dergâhta Sultanımız küçük ‘pin’ denilen kuş tüneleri yapardı. Aynı zamanda kendisinin peşinden ayrılmayan ‘pamuk’ isimli kedisi vardı ve birde meşhur yılanları vardı. Bu hayvanlar hep beraber yaşarlardı. Hoca dergâha girince baktı ki aynı kabın içerisinde kedi, yılan ve kuş su içiyor. Tabiat

kanunlarına aykırı olan bu keramet hocayı epey şaşırttı; fakat halen tarikat yoluna gönlü razı değildi. Misafirler gelmeye başladı, cemaat olup yatsı namazı eda edildi. Daha sonra zikir halkası kuruldu. Ardından sohbet ve ilim meclisi kuruldu, biraz mola verilip ardından defler çalınmaya başladı. Öyle bir aşk gecesi ki müridan aşk ile kendinden geçmiş, kimisi ‘sema’ yapıyor, kimisi ‘Memduhi’ oynuyor, kimisi sessizce köşesinde aşk ile yanıyordu. Muhabbet dolu bu gece de ansızın dergâhın ahırından keçi kaçıp def meşkinin ortasına geldi ve ‘Sema’ yapmaya başladı. Sultanımızın yılanı, dergâhın güvercinleri dahi ‘sema’ yapıyordu; sanki cümle kâinat bu geceyi bu lahzayı bekliyordu... Artık hoca kalbini saran aşk ile şehadet parmaklarını kaldırıp: ‘Tövbe Şeyhim! Tövbe Şeyhim!’ deyip o da cezbe ile kendinden geçti. Şeyhimiz, mütebessim bir halde tevazu ile: “Artık dergâhımızın bir hocası da var.” deyip yeni evladını bağrına bastı; zira şeyhimiz ümmi idi, okuma yazması yoktu. Kendisine verilen ilim Vehbi’ydi, ‘İlmî Ledün’ sultanlarındandı. Bazen bir hadis söyler, orada bulunanlara: “Belki siz bana inanmazsınız! Kalkın şu kitabı getirin!” der kitap getirilince bir sayfayı açar: “Bakın burada ne yazıyor!” diye işaret buyururdu. Kitap ‘Sahihi Buhari’ ve işaret edilen hadisi şerif ise Şeyh Hazretlerinin az önce anlattığı hadisi şerif olurdu; hatta çoğu zaman Şeyh Hazretleri Cuma gecesi hangi konuyu anlatsa, sabahleyin Cuma vaazında aynı konu anlatılırdı. Bu gibi halleri o kadar çoktu ki akademisyenler

çözemedikleri konuları kendisine sorar, Şeyh Hazretleri, o konuları sanki bir televizyon ekranından seyreder gibi onlara anlatırdı. Vehbi ilimler ancak Rabbimizin rahmetiyle elde edilen ilimlerdir. Evliyanın kalbi Rabbimizin varidatlarına hep açıktır. Onlar sanki gözlerini avına dikmiş bir aslan gibidirler. Hiçbir zaman bu varidatı kaçırmazlar. Bazen bu bilgi gelecekte haber verir bazen geçmişten haber verir. Bu ilham yoluyla bilme Rabbimizin Kuranı Kerimde bahsettiği nefistir. Bu ilim ve ilhama ermek diğer ilimler gibidir. Fıkıh bilgisini fakihten, hadis bilgisi muhaddisten alırsınız. Marifet ilmini ise ancak ariflerden alabiliriz. Rüyaları tabir etme, kalpten geçen düşünceleri okuma, kabirdekilerin halini bilme gibi durumlar ancak bir mürşidin manevi terbiyesinden sonra kulda meydana gelir. Bu gibi halleri keramet olarak istemek elbette ki yanlıştır. Ama keşfi açılmamış bir müridin ilerlemesi de pek mümkün değildir. Kalp hassasiyet kazanmadan kesafet içerisinde boğulan mürid bu letafetten mahrum kaldığında tarikatın olmasının pek önemi yoktur. Bugün tarikat ehli olup manevi haz yaşamayan müridler sanıyorlar ki her mürid kendileri gibiydi. Hayır. Eğer tarikat sadece dinin zahiri emirleri ile ilgileniyor olsaydı kurum olarak varlığını sürdüremezdi. Ehli tarikat zikirlerinde rabitalarında hiç değilse rüyalarında Peygamberlerle velilerle sıddıklarla görüşürler. Gerçi sadece rüya yolu ile görmek nefsin çok katı olduğunun bir alametidir. Rabbimiz bizleri kendi katından bir rahmetle bu ilimden nasiplendirsin. Amin

Amansız Bir Sarhoşun Mübareğın Elinde Tövbe Etmesi

Ayeti Kerime’de Rabbimiz Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurur:

“O, dilediğine hikmeti verir ve kime hikmet verilirse o kimse birçok hayra nâil olmuş demektir. Bunu ise ancak derin kavrayış sahibi olanlar düşünüp anlarlar.” Bakara 269

Hadisi Şerif’te Eşraf-ul Mahlûkat Seyyidina Mustafa sallâllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur:

"Allah Teâlâ buyurur ki: 'Kim Benim bir dostuma düşmanlık ederse, Ben ona savaş açarım. Kulum, Bana, kendisine farz kıldığım şeylerden daha sevimli bir şeyle yaklaşmaz. Kulum, Bana, nafilelerle yaklaşmaya devam eder tâ ki Ben onu severim. Onu sevince de Ben onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Benden bir şey isterse mutlaka veririm; Bana sığınırsa mutlaka onu korurum.'"

Bu kıssayı bize bu olayı bizzat yaşayan ihvan ağabeyimiz anlatmıştır. Menkıbeyi şöyle anlatır; “Benim babam namazında niyazında salih bir kimseydi, ben ise ayyaşın tekiydim. Babam beni doktor doktor, dergâh dergâh gezdirir, bana bir çare arardı. Ben ise babama ‘Baba benden vazgeç, benden sana hayır yok!’ derdim. O ise hiç üşenmez beni alır duyduğu her yere götürürdü. Bir

defasında beni, Şeyh Hazretlerine getirdi. Şeyh bana ‘Oğlum, sen ne içersin ne haldesin?’ dedi. Ben ise karşımda büyük bir sultan olduğundan habersiz aldığım alkol çeşitlerini şeyhe söyledim. Şeyh, tebessüm ederek babama dedi ki ‘Sen korkma, evladın artık bize emanet.’ dedi. Şeyh Hazretleri, bana ne kızdı, ne üzerime geldi, ne de beni kınadı. Bana hiçbir şey demedi, benden sadece her gün kendisi ziyaret etmemi istedi. Bende kabul ettim. Bir müddet sarhoşta olsam, ayıkta olsam, şeyhi her gün ziyaret ettim. Bir zaman sonra bana: “Evladım, bizim adana da dergâhımız var. Oradaki evlatlarımız yolumuzu gözlemekte. Biz nasipse yarın yola çıkacağız. Biz dönünceye dek dergâha gelmesen de olur.” dedi; fakat benim içimi bir hüznün kapladı. Sanki öz babam gidecekte, ben yetim kalacağım gibi hissettim. Bu hüznü o geceyi atlatıp, ardından sonraki gün yine alkol kullanmak için kendime bir sofraya hazırladım, tam alkolü ağzıma götüreceksen midemi bulandıran bir koku ile karşılaştım; fakat yine de içmek istedim, bir yudum aldım, ama ağzımın içinde pislik varmış gibi içemeyip geri çıkardım. O esnada anladım ki şeyhimin kendisi ile görüştüğüm zaman zarfında beni sarhoş eden şey ona duyduğum aşk imiş. O süre zarfında bana ne içirildi bilmiyorum, ama kesinlikle içtiğim şey o zıkkım değildi. Eşyada tasarruf caiz olduğu gibi tağyirde caizdir. Bir maddenin başka maddeye dönmesi sünnet ile sabittir. Bu bir yaratma değil bilakis Yaratan Rabbimizin kudretinin ayrı bir nişanesidir. Evliyanın nazarı eşyanın mahiyetini

değiştirir. Gerçi bizim toplumumuz olumsuz yönde nazarın varlığını sorgulamayan, olumlu yönde olan nazarı sorgulan bir zihin yapısında değildi. Bu reformistlerin evliyalara dil uzatmalarının sonucu halkın itikadı sarsıldı. Nasıl olur da olumsuz bir olayda bana nazar değdi sözünü kabulleniriz ve kötü gözlü kimselerin verdiği etkiyi kabul ederiz de Rabbimize dost olmuş bakışı güzel kendisi güzel sultanların mübarek nazarlarının faydasına inanmayız akıl erdirmek mümkün değil. Sultanımız nazarı ile alkolü başka bir maddeye çevirmiştir. Bunu kabul veya red etmek olayın akışını bozmaz. Güneş balçıkla sıvanmadığı gibi bu gibi manevi olaylarda inkarla üstü örtülemez. Maneviyat güneşi Şeyhimizin birçok evladı kötü yoldan dönerek dergâha evlat olmuştur. Ceketinin iç cebinde alkol şişesi taşıyacak kadar alkolik olanların peşine düşer, illa dergâha gelmelerini isterdi. O insanlardan aileleri, yakınları ümit kesmiş olmasına rağmen Şeyhimiz daima onların halini sorar, onları kazanmaya çalışırdı. Birçok kez şeyhimizi: ‘Ne olur bizden artık ümidini kes!’ demelerine rağmen şeyhimiz onlara: ‘Siz böyle de dergâha gelebilirsiniz bu dergâh sizin dergâhınız.’ derdi. Bu sebatın sonucu olarak birçok kez dergâhın kapısı önünde alkol şişesini kırıp tövbe eden kişilere rastlanırdı. Birçok tasavvuf ehli dergâha Şeyh Hazretlerini ziyarete gelirdi. Bunlardan bazıları Şeyh Hazretlerin kerametlerini, yüce kişiliğini duyup duasını almak isterlerdi; fakat o duydukları nam, dergâha girince gördükleriyle çelişkili olurdu; çünkü şeyhin etrafında

sarıklı cübbeli kimseler olması gerekirken daha çok yüzleri korkunç kimseler olur, onlar Şeyh Hazretlerinin izniyle şeyhlerinin yanında sigara bile içerlerdi. Bir defasında yine bir âlim Sutanımızın duasını almak için gelmiş; fakat kapıdan girer girmez biraz duraksamış, doğru yere geldiğinden tereddüt etmiş; fakat edeben bir köşede oturmuştu. Geceyi cemaatle ihya ettikten sonra Şeyh Hazretlerine yaklaşır: “Efendim, biz buraya sizin namınızı duyup geldik; fakat içeri girince elinde sigara tüttüren, şeyhinin yanında bu kadar rahat oturan bir cemaatle karşılaşacağımızı tahmin etmedik!” dedi. Sultan Hazretleri tebessüm ederek: “Hocam, bu gördüklerin henüz çocuklar, bunlara ben büyük biri gibi davranırsam dağılıp giderler.” buyurdu. Şeyhin üstü kapalı hikmetli sözünü anlamayan hocaya dedi ki: “Sor, bak kaç yaşındalar.” Hoca etrafında koca koca adamlara bakıp sormaya çekinmiş. Şeyhimiz ise: “Evladım filan, sen kaç yaşındasın?”, “Şeyhim, ben henüz iki yaşındayım.” bir diğeri: “Şeyhim, ben henüz 4 aylığım demiş.” hoca hayretle izlerken Sultanımız hocanın halen durumu anlamadığını fark edip tekrar sordu: “Evladım, sen iki yıl önce bir diğerine sen şunca zaman önce neredeydin?” diye sordu. Evlatları: “Babam hiç o defteri açmayalım.” dediler. Sonra Şeyh Hazretleri dedi ki: “Evladım, biz, kimsenin sormadığı, kimsenin sahiplenmediği insanları kazanmak peşindeyiz.” Hâlbuki Şeyh Hazretlerinin memurundan esnafına, işvereninden işçisine, toplumun her kesiminden evlatları sayılamayacak kadar çoktu.

Onlar Deniz Biz Okyanus

Ayeti Kerime’de Aziz ve Celil olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de mürekkep olsa, arkasından yedi deniz daha ona katılsa, Allah’ın sözleri (yazmakla) yine de tükenmez. Şüphesiz Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.” Lokman 27

Hadisi Şerif’te Hatem-ul Enbiya Seyyidina Taha sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Kuşkusuz âlimler; peygamberlerin vârisleridir. Peygamberler, miras olarak, ne altın, ne de gümüş bırakmışlardır; onların bıraktıkları yegâne miras, ilimdir.”

İlim, amelin sermayesidir. Amel ise ihlas ile ancak kabul görür. İlim, amel ve ihlasın sonucu kul, arif olur. Mârifet Sultanı Şeyh Hazretleri, Adana dergâhını ziyarette gitmişti. Orada Sultan Hazretlerinin geldiğini duyan halk, akın akın ziyarete geliyorlar, feyiz ve bereketinden istifadeye koşuyorlardı. Müşkülü olan, hastası olan duasını almaya koşuyordu. Şeyhimizin üstün ahlakı dillerden dillere yayılıyor, kerametleri her adım kendisini takip ediyordu. Şeyhimiz tarikat ayrımı yapmaz, gelen misafirlerini Rabbimizin emanetleri olarak görür, kimseyi kendine bağlamak gibi bir derdi bulunmazdı; hatta kendi zamanında yeni açılan bazı dergâhlara evlatlarından bir

guruba: “Hadi artık sizi filan şeyhe evlat ettim bundan sonra orayı şenlendirin oraya hizmet edin.” derlerdi. Bir akşamüzeri evlatları kendisini ziyarete gelirken yanlarında, başka bir tarikata bağlı bulunan bir müridi dergâha davet ettiler. Bu derviş: “Ben başka şeyhe bağlıyım, gelmem!” dese de arkadaşları: “Ne olacak ki? Bütün tarikatlar birdir. Gel şeyhimizin duasını al.” diye kendisine ısrar ettiler. Derviş kalkıp ziyarete geldi; fakat Şeyh Hazretlerinin halkla iç içe olduğunu, üzerinde sıradan bir kıyafet bulunduğunu görünce biraz burun kıvrarak: “Bu da şeyh mi!” diye içinden geçirdi; fakat ayıp olmasın diye geceyi ihyaya kendisi de iştirak etti. Gece bitip ihvanlar yavaş yavaş evlerine dönünce kendisi de müsaade isteyip evine döndü. Fakat kalbinde öyle bir yangın başlamıştı ki gözlerini kapatınca Şeyh Hazretlerinin tebessümünü görüyor. Kalbine isabet eden nazarın sonsuz etkisi ile aşka kulaç atıyordu, fakat bağlı olduğu şeyhe de ihanet etmek istemiyordu. Kendi kendi ile kavga ediyor, kendi şeyhini hatırına getirmeye çalışıyordu ama nafiye. Yatağında bir sağa bir sola kıvranıp durdu. Sabahı bekleyemeyecekti vakitte epey geç olmuştu. Uyuyamıyor, oturamıyor, yerinde duramıyordu, Şeyh Hazretlerinin nazarını almıştı. O nazar ki değersiz dikenleri gül bahçesine çevirirdi. Kalktı ve dergâha geldi. Sultanımız onu tebessümle kapıda karşılayıp: “Gel evladım gel, onlar deniz, biz okyanusuz!” diyerek Hazreti Şeyh Abdulkadir Geylani Hazretlerinin tarikat halkasına dâhil etti... Bir damla iken okyanusla

buluşup vuslata erdi. Her mürşidin isti'dadı farklıdır. Himmet gücü aynı değildir. Kimisi bir kâse kimisi bir kova kimisi bir havuz bir göl kimisi ise denizdir. Amma bizim Sultanımız Okyanustur. Öyle bir okyanustur ki onun nefesi kâinata oksijen nazarı inci gönlü hazinelerin sarayıdır. Sen o saraya girince arzdan değil artık arştan bir parça üzerinde olursun. Pirimiz Abdulkadir Geylani kuddise sirrahu Evliyanın kalbine dikkat et! Çünkü onda Hakkın nazarı vardır. Eğer sen o kalpte sevilenler arasında isen Hakk seni de sever. Hiç sevilen gözden çıkarılır mı ? Bütün tarikatlar haktır. Bütün evliyalar gökteki yıldızlar gibidir. Fakat bütün tarikatların en kuvvetlisi Kadiri tarikatıdır. Çünkü Kadirilerin Pir'i Seyyid Abdulkadir Geylani hazretleridir. Hele Sultanımız Şeyh Muhammed Sode rahmetullahi aleyh hem Vehbi hemde Kesbi olarak zul-cenaheyn bir zat olması onun velayeti kübra makamlarında olduğunun açık göstergesidir. Babası büyük olanın kendi küçük olamaz. Sultanımız melamet hırkası ile makamını gizlemiş olsada, keramet nuru ile cihanı aydınlatmıştır. Müridan ismini anınca kalbinde muazzam bir titreme olur. Hasret ve muhabbet ile sayha atar. Himmeti aliyesi daima üzerimizdedir. Halen hastalanan dara düşen müridana muhakkak yetişir Allah'ın izniyle içinde bulunduğu halden kurtarır.

Seyyid Abdulkadir Geylani ve Seyyid Ahmed Er Rufai Hazretlerinin Hastayken Şeyhimizi Ziyaret etmeleri

Ayeti Kerime de Samed ve Ahad olan Rabbimiz bizlere şöyle buyurur:

“Kendilerine tarafımızdan ebedî mutluluk takdir edilmiş olanlara gelince, onlar cehennemden uzak tutulacaklardır.” Enbiya 101

Hadisi Şerif’te ise Ekmel-il Mahlûkat Seyyidina Şefii yevmil Arasat sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

"Sizden önce yaşamış ümmetler içinde kendilerine ilham olunan kimseler vardı. Şayet ümmetim içinde de onlardan biri varsa, hiç şüphesiz o, Ömer'dir."

Ebedi saadete ermenin yolu; saadet kavramını kalpte netleştirmek ve o mübarek yolda azim ve sebatla yürümektir. Kalbin mâsivâdan arınıp murâkabe, mükâşefe ve müşâhede ile dolması ise ancak gaflet halinden ‘Yakaza’ haline geçmesiyle mümkün olur. İşte bu kalp sahibi kişiler, ilham almaya başlar, aldıkları ilhamlar mârifet güneşinin doğuşuyla ‘Varidata’ dönüşür. Veliler, kalplerine nazil olan bu varidatla hareket ederler. Bu kıssa ancak gönül ehli olanların kavrayabileceği, muhtevasında binlerce hikmeti barındıran çok acayip bir kıssadır. Evliyaullahın nasıl derin fikirler, nasıl bir ince merhamet çizgisi ve nasıl bir sadakat üzere olduklarını bildiren apaçık bir keramet, sağlam bir hüccettir.

Şanlıurfa'nın balıklı göl civarında çift kubbe mağarası vardır. Bu mağara etrafında büyükçe bir yılan görüldü, bu yılan ara ara ortaya çıkıp halkı korkutuyordu. Bu durumdan bıkan Halk bu durumu Şeyh Hazretlerine arz edip kendisinden himmet istediler. Şeyh Hazretleri hiç tereddüt etmeden o civara yöneldi. Yolda kendisine rastladığı Hacı Kermozade Şeyh Hüseyin Efendi Sultanımıza engel olmaya çalışmış: “Şeyhim bu yılan sizi de ısırır!” diye uyarmıştır. Şeyh Hazretleri ise: “Evet, Biliyorum, fakat insanlar bu yilandan rahatsızlar,” deyip tekrar yola koyulmuştur. Kendi canını hiçe sayan bu kutlu zat, civara varıp yılanı yakalamış; fakat yılan gerçekten de Şeyh Hazretlerinin elini ısırıştır. Bu durumu oğlu Şeyh İmam Bakır hazretleri anlatır: “Şeyh Hazretlerinin yılan elini ısırınca doktora götürmek istedik; fakat kendisi kabul etmedi, eli günden güne morarmaya başladı. Kısa zaman sonra kolu tamamen mor olmuştu. Fakat halen doktora gitmeyi reddediyordu. Dergâhta otururken ansızın bana: ‘Oğlum, kapı çalınıyor, git kapıyı aç’ dedi. Ben kalktım, kapıyı açtım; fakat kapıda kimse yoktu. Şeyh Hazretleri avluya çıkmış, kapıya doğru yönelmiş, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Az sonra avlu yarıdan fazlasıyla yemyeşil bir nurla doldu. Hazreti Şeyh elini o yeşil nura daldırınca elinde morluktan eser kalmadı. Biraz zaman geçtikten sonra kendine geldi, kapıyı kapatmamı söyleyip tekrar dergâha girdi. Daha sonra: ‘oğlum Dedem Seyyid Abdulkadir Geylani Hazretleri ile Dedem Seyyid Ahmed Er Rufai Hazretleri beni ziyarete gelmişlerdi’ dedi. Ne kutlu bir gün, ne kutlu bir mekân, ne kutlu bir insan...”

Yanan Sobanın İçinden Çıkıp Uçan Kuşlar

Ayeti Kerime de Kuddus ve Selam olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“De ki: İşte, benim yolum budur. Ben ve bana uyanlar basiret üzere Allah’a davet ederiz. Allah’ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim.” Yusuf 108

Hadisi Şerifte ise Nebiyyu-r Rahme sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyururlar:

“Ameller, niyetlere göredir. Her kişiye neye niyet etmişse o vardır.”

Mârifet denizinin Hakikat gemisi vuslat rotasında yol alırken, her türlü vadiye rastlar. Bazen münkirler, bazen müfteriler, bazen cahiller... Fakat her zaman bu yola tutunanlar, bu gemide kalanlar, sadakat ehli olanlardır. Bu muhabbet yolunun çilesi de vardır elbette. Hazreti Şeyh bunca kerametine rağmen şiş, kılıç, debbus dediğimiz ve bir cümle burhana sıcak bakmaz, kullananları kınamadığı gibi kendisi ise kesinlikle bu tarz burhanlardan uzak dururlardı. Müridan diğer cemaatlere özenip kendilerinden özellikle talep etseler bile: “Evladım, önemli olan Kur’an ve sünnettir bu gibi haller önemli değildir.” der kesinlikle yaşmazdı. Bu menkıbe vesilesi ile bu konu hakkında ki fikrimizi de beyan etmek yerinde olur. Dünyada hangi din vardır ki kendi dinlerinin hakikat olduğuna kendileri inandıktan sonra diğer insanları yollarına çağırmasınlar? Hakikatin zuhur

etmesi ise bazen akıl ve ilim yolu ile mümkün olmaz. Bazen insanlar görsel delil isterler. Bu bağlamda, tarikat ehli kişiler, bazen vahşi hayvanları itaatlerine alarak, bazen kesici delici aletleri vücutlarına batırdıkları halde hiçbir şey olmadığını göstererek, dinimizin Hakk din olduğunu ilan ederler. Bir dinsiz bu manzarayı seyretse imana gelmesi kuvvetle muhtemeldir, zira vücudumuz kesici bir alete mukavemet gösteremez ve bu kesici alet vücudu kestikten sonra hiçbir doktor saniyeler içinde bir kesiği tedavi edemez. Hâlbuki vücudun muhtelif yerlerine batırılan kalınca bir şiş veya kılıç, hançer gibi aletlerin kesiği müridanın vücudunda hızlıca tedavi görür ve sadece izi kalır. Bu keramet Allah'ın bir lütfudur. Peki: 'Dini bütün olmayan kişilerin de böyle burhanlar gösterdiğine de şahit oluyoruz!' diyecek olursanız, biz deriz ki; asıl olan her zaman istikamettir. Tasavvuf erbabı, bu gibi hallerin ehli dışında kişilerden meydana gelmesine 'istidrac' derler. İstidrac: "Allah'ın, ayetlerini dili ve kalbi ile veya hali ve ameli ile yalanlayanları derece derece, sezdirmeden azaba doğru çekmesi, her yeni hata ve günahta yeni nimet ve imkânlar vererek azdırması, yavaş yavaş helâke götürmesi" gibi mânâları ifade eder. Rabbim bizleri korusun. Bu gibi haller matlup değildir. Hakiki mürşidler, bu gibi hallere tenezzül etmezler; fakat müridan hep bu gibi halleri severler, hatta bir gün Şeyh Hazretlerinin 3 tane yakın müridi kendi aralarında anlaşıp Sultanımızı burhan göstermeye ikna etmeden ayrılmayacaklarına dair sözleşmişler. Dergâha gelip:

“Şeyhim, diğer her dergâhlarda bu gibi burhanlar her hafta oluyor en azından bir kez olsun bir Cuma gecesi burhan gösterseniz bizlerde boynumuz bükük kalmasak...” deyip ısrar ettiler. Şeyh Hazretleri önce yumuşaklıkla isteklerini reddetti; fakat onlar tekrar ısrar ettiler. Hâlbuki ısrarda diretmek ihanetle aynıdır. Müridan sanki şeyhine itikadını kaybetmiş, tehdit eder gibi kendi isteklerinin olmasına direnmişlerdir. Bu durum Şeyh Hazretlerini çok üzdü kalbinde yaşadığı üzüntü ile kendisini öyle bir hal aldı ki onlara: “Uzanın!” dedi. Müridan afallayıp şaşırıldı. Şeyh hazretleri tekrar ve kızgın bir şekilde: “Uzanın!” dedi, onlarda çaresiz uzandılar. Hazret, orada odun sobasını karıştırmak için kullanılan soba şişini alıp onların üzerinde burhanını gösterdi. Onları uzatıp dizi ile göğüslerine bastırdı. Gözlerinden yaşlar akıyor ve bu soba şişini rastgele müridanın vücuduna batırıyordu; fakat Şeyh Hazretleri: “Evladım Bu Yol Bu mudur?, Evladım, Bu Yol Bu mudur?” deyip üzülenek ağlıyordu. Müridanda mahcubiyetten ağlıyorlar, iki elleri ile şahadet parmaklarını kaldırıp hem mürşidlerine itikatlarını tazeliyorlar hem de pişmanlıklarını dile getiriyorlardı. Artık hiç kimse cesaret edip burhan istemedi; fakat fitne ateşi yandı mı sönmek bilmez. Aynı zamanlarda diğer tarikat şeyhlerinden bir kısmı dergâha gelip Şeyh Hazretlerini burhanla sınamak istediler. Şeyh Hazretleri onlara ne kadar müsamaha gösterse de onlar bir meftun gibi isteklerinde directiler. Hazret öyle kızdı ki kalktı ve

onca cemaatinde şahit olduğu üzere yanan sobanın kapağını elleriyle kaldırıp açtı ve sobanın içinden duman ve alev yerine beyaz nurani kuşlar çıkmaya ve dergâhın içinde uçuşmaya başladılar. Şeyh Hazretlerini imtihana kalkışan kişiler pişman olup şeyhin ellerine ayaklarına kapanıp özürler dilediler. Tasavvuf, kerametle değil, istikametle ölçülür. Ehil olan bilir ki Allah dostları, gösterişe değil tevhide hizmet eder. Gerçek burhan, gönülde Allah'tan başka hiçbir şeyi bırakmamaktır. Tabii bu gönlünü O'nun nurlarıyla tutuşturmayı isteyenler içindir. Belki bazen gözler körelir nefis ve şeytan perde çeker, bu esnada hemen tedaviye koşmalıdır. Şüphe tohumu kalbe düşerse o kalbi ifsad etmeden o kalpteki itikadı çürütmeden çıkmaz. Başka meşayihin müridanı Sultanımızı ziyarete geldiklerinde Sultanımızın yüceliğine hayran kalıp kendi şeyhlerine laf atmak isterlerdi. Sultanımız hiddetlenir Evladım Şeyhiniz Kibrit Çöpü Olsa Onu Taşımayı Bilin buyururlardı. Bu gibi gevezeliklere izin vermezlerdi. O bütün meşayihe amcamoğulları derdi. Zaten onun zamanında bir çok dergah varlığını devam ettiremedi. 1960 darbesinde ilk açılan dergah yine Sultanımızın dergahıydı. Zaten bir şey bulamasa alimunyum tepsiyi def olarak kullanıp yine ilahi söylerlerdi. O aşkı bastırarak, o aşka darbe yapacak hiçbir güç yoktu. Rabbim bizlere nasıl bir kapıda olduğumuzu idrak ettirsin. Aşkımızı daim kılsın. Bizleri iki cihanda Hazretin yolundan ve yanından ayırmasın.

Ölü Bir Kuşun Hazretin Elinde Allah'ın İzniyle Dirilmesi

Ayeti Kerime de Âlim ve Semi' olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Göklerin ve yerin mutlak mülkiyeti ve hâkimiyeti yalnızca O'nundur. O, diriltir ve öldürür. O'nun her şeye gücü yeter.” Hadid 2

Hadisi Şerif'te Rauf ve Rahîm sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Allah Teâlâ şöyle buyurur: ‘Kim benim bir dostuma düşmanlık ederse, Ben ona harp ilan ederim. Kulum bana farzlarla yaklaşır; sonra nafilelerle öyle yaklaşır ki, ben onu severim. Onu sevince, onun gören gözü, işiten kulağı, tutan eli, yürüyen ayağı olurum. Benden bir şey isterse veririm. Bana sığınırsa korurum.’”

Tasavvuf yolunun seyr u sülûkunda, zâhirde görünenin ardında bir bâtın iç âlem vardır. Her hâdisede bir hikmet, her kerâmette bir terbiyedir. Velîlerin elinde tezahür eden harikulade haller, aslında Hakk'ın kullarına dönük bir nazarı, bir tecellisi, bir işaretidir. Keramet, veliye şeref değil, veli vasıtasıyla ümmete bir ihtardır. Bu bölümde anlatacağımız hâl, yalnızca bir kuşun dirilmesi değildir. Asıl diriliş, gafletle ölmüş kalplerin kıyamıdır; çünkü Allah dostları sadece ölüye can değil, diri kalbe iman üfler. Şeyh Hazretleri gayet mütevazıydı. Mizah sever,

güleç bir yapısı vardı. Önceden de belirttiğimiz gibi hem yetim hem öksüz olması onlarca anneden süt emmiş olmasından dolayı sayısız sütkardeşi vardı. Bir gün henüz genç yaşlarında sütkardeşleriyle mahallede gezerken kardeşleri Şeyh Hazretlerine şaka yollu takılmak istediler. Fakat istemeden de olsa meşâyihe, Allah dostlarına dil uzattılar. Bu duruma çok üzülen Sultanımız: “Böyle yapmayın, böyle konuşmayın, muhakkak her zaman, her yerde Allah dostları vardır.” deseler de onlar durmayıp şaka yollu inkâra yöneldiler. Şeyh Hazretleri: “Size ne yapsam Şeyhleri kabul edersiniz?” dedi. Onlar: “İşte, bak, şurada ölmüş bir kuş var, onu al, dirilt!” dediler. Bu söz latifeden öte Allah dostlarının Rabbimizin katında ki yerlerini sınamaktır. Bir meydan okuma yahut Allah muhafaza gizli bir inkârın dışı vurumudur. Sultanımızın ciddiyetinin farkına varmadılar. Söyledikleri sözün ağırlığını bilemediler. Şeyh Hazretleri kuşu alıp: “Allah’ın izniyle uç!” dedi ve havaya attı, kuş Allah’ın izniyle canlanıp uçtu. Tabii kardeşleri pişman olup özürler dilediler. Şeyhimiz ise onları affetti. Hiçbir veli, keramet peşinde koşmaz; zira veli bilir ki, en büyük keramet istikamettir; ama bazen Allah, kullarını sarsmak için bir hayreti hakikate perde yapar. Bir kuş dirilir ki, kalpler secdeye kapansın. Bir tüy uçar ki, kibir kırılıp tevazu doğsun. Bu hâdise gösteriyor ki, velî bir kimsede görülen harikulade haller, Allah’ın dilemesiyledir. O veli ne “dirilttim” der, ne de “ben yaptım” der. Bilir ki Allah dilemezse bir yaprak bile kıpırdamaz.

Müührü Şerif

Sultanımız dergâhı manevi emir üzere açınca kendisine, dünyada hiç kimsede bulunmayan Seyyid Abdulkadir Geylanî Hazretlerinin müührü şerifi hediye edildi. Bu müührden önceleri iki tane vardı. Birisi hayvanlar içindi. O zamanlar hayvancılık önemli bir geçim kaynağıydı, hatta o zamanlar deve sürüsü olan bir zat bize şöyle anlatmıştı: “Biz küçükken develerimiz hastalanınca babamız bizi hemen Şeyh Hazretlerine gönderirdi. Şeyh Hazretleri ise bize bu müührü şerifi verirdi. Hastalanan hayvanın karnına bu müührü şerifi sürer sürmez derhâl iyileşirdi. Şimdi bu müührü şerif nerede bilmiyoruz. Diğer müührü şerif ise insanlar içindi. Bu müührü şerif 70 derde deva olur ve aynısından Şeyh Hazretlerinden başkasında yoktur. Hastalık, bedeni olsun, manevi olsun bu müührü şerif suya batırılıp belirli dualar okunur ve şeyh hazretleri sudan bir yudum alıp hastaya ikram ederlerdi ve derhâl hasta iyileşirdi.” Müührü şerif şu an dergâhın postnişini Şeyh İmam Bakır Hazretlerindedir.

Bir Müridinin Mührü Şerif İle Öldükten Sonra Dirilmesi

Ayeti Kerime’de Hâkim ve Fâtır olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Allah göklerin ve yerin Nûr’udur. Onun Nûr’unun misali, içinde kandil bulunan bir kandilliktir. Kandil bir cam içindedir, cam inciye andıran bir yıldızdır; (bu kandil) doğuya da batıya da ait olmayan, yağı neredeyse ateş dokunmasa bile ışık veren mübarek bir zeytin ağacından yakılır. Nûr üstüne nûr. Allah nûruna dilediğini kavuşturur. Allah insanlar için misaller veriyor, Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir.” Nur 35

Hadisi Şerif’te Sahib-ul Hüccti ve’s Sultan sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

Mescid-i Nebevî ilk başta hurma dallarıyla aydınlatılırken, Şam’dan, zeytinyağlı kandil, fitil ve şamdan getirildi; bunlar asılarak yakıldı. Peygamber Efendimiz sallâllahu aleyhi ve sellem, bu hizmeti “Mescidi aydınlatmak” olarak gördü ve Temîm ed-Dârî’ye büyük değer vererek: **“Sen İslâm’ı aydınlattın, Allah da seni dünyada ve ahirette nurlandırsın. “Eğer bir kızım olsaydı onu sana verirdim! Ayrıca kandilleri yakan hizmetçisinin adı “Fetih” iken, bu iyiliği dolayısıyla adını “Sirâc” (lamba, kandil) olarak değiştirdi**

Şeyh Hazretleri manevi emirle dergâhı ilk açtığı zamanlarda bir karı koca Şeyh Hazretlerine ilk intisap edenlerden oldular. Bu müride annemiz dergâhı aydınlatсын diye (o zamanlar henüz elektrik olmadığından) gaz yağı lambası getirip dergâhı aydınlatır. Bu lamba dergâha elektrik geldiği halde şeyhimiz yerinde kalmasını emretmişti. Daima o müride annemize ve kocasına hayır dualarda bulunurlardı. Elektrik tesisatını ilk döşeyen müridlerle de tanışmak nasip oldu. Onlarda bize şöyle bir kıssa anlattılar: “Elektrik tesisatını çektiğimizde ağustos veya temmuz ayıydı, biz elektriği çekip bitirdik, Şeyh Hazretlerine: ‘tesisat işimiz bitti izninizle son bağlantıyı yapıp deneyelim mi?’ diye danıştık bize tebessümle: ‘eğer denerseniz yağmur yağar.’ dedi. Biz anlamadık öylece biraz bekledik tekrar izin istedik, aynı cevabı verdiler: ‘eğer denerseniz yağmur yağar.’ Biz yine biraz daha bekledik daha sonra kendi aramızda mecbur deneyeceğiz diye anlaşış son bağlantıyı yaptık ve yapar yapmaz yaz mevsimi olmasına rağmen yağmur yağdı.” O zamanlar yokluk zamanlarıydı, hatta ilk dönem şeyhimizin zikir meclisine serilecek halısı dahi yoktu. Annelerimiz komşulardan halıları ödünç alırlardı. Zikir meclisi dağılınca tekrar halıyı iade ederlerdi. Bir defasında içeride zikir esnasında yine aşk dolu bir gece olmuş, o zamanlar ısınmak için kullanılan mangal sobası devrilmişti. Şeyhimizin mübarek zevcesi çok korkmuş, komşulara mahcup olacağız diye üzülmüştü. O esnada Şeyh Hazretleri zikir meclisinden çıkıp kapıdan:

“Korkma korkma, halıya bir şey olmadı!” deyip tekrar zikir meclisine geri dönmüştü. Bu aile Şeyhimizin hem ilk göz ağrılarından olması hem de tam bir sadakatle bağlı olmalarından dolayı birçok menkıbeye canlı şahit olmuşlardır. Bu müride annemiz hastalanıp hastaneye kaldırılmış, tüm müdahalelere rağmen hastanede vefat etmişti. Kapı önünde bekleyen kocasına hemşire hanım gelip acı haberi vermiş, inançlı mürid amcamız hemşire hanıma: “Hayır, eşim ölmüş olamaz!” diye tepki vermişti. Hemşire hanım, bu müridin hanımına bağlılığına sevgisine şaşırıp dursun... Amcamız tekrar etmiş: “Hayır, eşim ölemez; çünkü ben ona henüz kelime-i şehadet getirtmedim!” deyip odaya girdi. Mührü şerifin kâğıda basılmış halini suya batırıp çıkardıktan sonra hanımının alnına koymuş: “Kalk, kelime-i şehadet getir!” dedi. Müride annemiz dirilip kelime-i şehadet getirip tekrar vefat etti. Bu annemizin oğulları halen hayatta ve bu olayı biz kendilerinden dahi teyit ettik. Hazretin, başka bir müridi vefat ettikten tam sekiz yıl sonra üzerine başka bir ölüyü defnetmek için kabrini açtık. Suphanallah o mürid sanki daha dün defnedilmişti. Kefeni dahi çürümemişti. Ey bu kapıya evlat olan sen! Bu kapının kadri kıymetini bilsen gece gündüz bu kapıdan ayrılmazdın. Halin ve hayatın öyle değişirdi ki melekût âlemi sana gıpta ederdi. Maalesef sen, ‘O mahiler ki derya içindedir deryayı bilmezler’ sözünde ki gibi nasıl mübarek bir eşikte olduğunu idrak edemiyorsun...

Şeyh Hazretlerinin Kucağında Acı Çeken Kedi

Ayeti Kerime’de Basit ve Kabid olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Yeryüzünde yürüyen hayvanlar ve gökyüzünde iki kanadıyla uçan kuşlardan ne varsa hepsi sizin gibi bireri ümmettirler.” En’âm 38

Hadisi Şerif’te Şefi’il Ümme sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Merhametli olanlara Rahman olan Allah’ta merhamet eder. Yerde olanlara merhametli olun ki, gökte olanlar da (melekler) size rahmet etsin.”

Şeyh Hazretleri’nin gönlü, Allah’ın mahlûkatına karşı öyle ince bir şefkatle yoğrulmuştu ki, bu rahmet, yalnızca insanlara değil, hayvanlara da sirayet ederdi. O, mahlûkata bakarken yalnız gözle değil, Hakk’a yönelmiş bir kalple bakar, gördüğü her canlıyı Allah’ın yaratmış olduğu bir sır ve emanet olarak kabul ederdi. Sultanımız, çocukluk arkadaşıyla bir mecliste otururken bir kedi gelip şeyhin kucağına oturdu. Şeyh Hazretleri arkadaşına: “Bak, görüyor musun bu hayvancamız da doğuramıyor diye benim kucağıma geldi.” Arkadaşı Şeyhin latife yaptığını sanıp: “Şeyhim bu kadar da olmaz deyince,” Şeyhimiz tebessüm ettiler ve hayvancamızın sırtını sıvazlamaya başladılar. Sanki o dokunuş, latif bir duanın, rahmanî bir şefkatin ete kemiğe bürünmüş hâliydi.

Gerçekten de kedi, Sultanımızın kucagında doğurmaya başladı. Tabii arkadaşı: “Sultanım, ben ettim sen etme!” deyip Şeyh Hazretlerinden özürler dilediler. Bu hal yalnız bir seferlik değildi, hayvanlar Sultanımızın yanında bir başka huzura erer, tabiatları ile barışırlardı. Deve sürüsü olan bir adam bizzat şöyle anlatırdı: “Develerimizin sütü olmadığında Sultan Hazretlerini çağırırdık. Mübarek ellerini hayvanın memelerine koyar koymaz kupkuru göğüsleri sütle dolardı.” Şeyhimizin hayvan sevgisi çok fazlaydı; hatta yılanlardan yakınanlara şöyle derdi: “Bu yılanların tabiatında sokmak var. Isırılırsa da şaşılmaz. Yani bunlardan korkmayın korkacaksanız insanlardan korkun; çünkü onların ne yapacakları belli olmaz.” Yine şeyhimizin uzun tüylü sarı bir kedisi vardı. Ona ‘pamuk’ ismini koymuştu. Şeyhimiz ahirete irtihal edince bu kedi tüylerini döktü tüm uğraşlara rağmen yemeyi içmeyi bıraktı. Sultanımız dergâhın girişinde ki koridora küçük kuş yuvaları yapardı. Kuşlar gelir oralara tüner, yuva edinirlerdi.

Eşeklerin Şefaati

Ayeti Kerime de Vahhab ve Settar olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Bize bu dünyada da, âhirette de iyilik yaz; şüphesiz ki biz sana yöneldik. (Rabbimiz) buyurdu ki: “Azabımı dilediğime isabet ettiririm. Rahmetim ise her şeyi kaplamıştır. Rahmetimi takvalı olanlara, zekâtı verenlere ve ayetlerimize îman edenlere yazacağım!” A’raf 156

Hadisi Şerifte Sahib-ul Mi’rac sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Bir adam yolda yürürken çok susadı. Bir kuyu bulup içine indi ve su içti. Kuyudan çıktığında susuzluktan nefes nefese kalan bir köpek gördü. Adam ‘Bu köpek de tıpkı benim gibi susamış’ diyerek tekrar kuyuya inip ayakkabısıyla ona su içirdi. Bu davranışı sebebiyle Allah onu bağışladı.” Sahabeler sordular: "Ey Allah’ın Rasûlu! Hayvanlara yaptığımız iyilikte de sevap var mı?" Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Her canlıya yapılan iyilikte sevap vardır.”

Seçim zamanı bir milletvekili adayı gelip şeyhimizden dua talep etti. Şeyh Hazretleri: “Eğer buradaki herkes sana oy verse ne olursun?” diye sordu. Bu aday: “Şeyhim milletvekili olurum,” dedi. Şeyhimiz: “O zaman ben sana

bir kavim söyleyeyim, eğer onlar sana oy verirlerse cennetlik olursun,” dedi. Aday şaşırıp sordu: “Hangi kavim şeyhim?” Sultanımız: “Eşekler!” dedi. Meğer o zaman kar senesiymiş. Kar seneleri kar çok yoğun olur, insanlar yiyecek sıkıntısından eşeklerini sokağa atıp ölüme terk ederlermiş. Sultanımız, bu hayvancağızlara acıyıp onları korumak istemiş. Cenabı Hakk ise bu adayın kalbine merhamet koyup Şeyhimizin teklifini kabul etmiş. Bir han kiralanmış. O handa bir çoban tutulmuş. İçerisine yeterli miktarda yem konulmuş, eşeğini getiren kimselere de ücret ödeneceği açıklanmış. O kış hayvancağızlar sokağa atılmaktan kurtulduğu gibi o aday da milletvekili seçilmiş. Bu kıssayı buraya almamızın en önemli sebebi; Milletvekilleri kendisinden dua isteyen bir zatın kalbinde taşıdığı merhameti, neyi önemsedığını gözler önüne sermektir. Hâlbuki bu esnada kendisi çocuklarına lastik ayakkabı giydirecek kadar ihtiyaç içindedir. Kendisine emanet edilen hayırları kendi ailesine hiçbir zaman kullanmazdı. Şeyhimizin evlatları o zamanlar hem okul okuyup hem çalışmak zorunda kalmışlar, maddi yönden çok zorluk çekmişlerdir. Hâlbuki belediye başkanı Şeyhimizin oturduğu mahalleye isim verirken dahi gelip kendisinden izin almış, Şeyhimiz ise: “Biz sancak sahibiyiz, mahallemizin adını Sancaktar koyun!” buyurmuşlardır; Hatta bir defasında Şeyhimizin Çavuşu: “Şeyhim dergâha gelen kurbanların derilerini satsak dergâhımızı üç katlı yaparız,” demiş. Şeyhimiz bu öneriye sinirlenip:

“Dünyayı mı istiyorsunuz evladım!” demiştir. Kendisine: “Şeyhim dergâhı genişletelim.” dediklerinde: “O zamanda daha çok kişi gelir.” diyerek latife ile geçiştirmiştir.

İneğin Sultanımıza İtaat Etmesi

Ayeti Kerime’de Melik ve Selam olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Biz, dağları onun emrine verdik, akşam ve sabah onunla tesbih ederlerdi. Kuşları da toplanmış olarak onun emrine verdik...” Sad 18

Hadisi Şerif’te Habibullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Cennetliklerin Allah nezdinde en kıymetli olanları ise, Vech-i İlahiye sabah ve akşam nazar ederler.”

Sultanımızın nazarı, kalplere şifadır. Sözleri, susamış gönüllere rahmet pınarından hikmetler sunar. Rabbimizi gece gündüz aralıksız müşâhede eden Şeyh Hazretleri, gafletsiz bir ömrün yükünü omuzlarında en güzel şekilde taşımıştır. Gönlü daima Allah ile olanın sahibi de maksudu da Allah oluyor. Rabbimiz bu sevgili kulunu özel koruması altına alıp, kendisine yapılan iyiliği de kötülüğü de Rabbimiz bizzat cevaplandırıyordu. Buna meşhur bir örnekte şu kıssadır. Şeyhimiz askerde iken kendisindeki manevi haller herkesçe malum olmuştu. Bu yüzden kendisine o istemese de ayrıcalıklı davranırlardı; zira ilk dönemde kendisine bazı haller gelir yanan sobaya sarılırdı. Bunu gören arkadaşları, Sultanımızdaki manevi gücü bizzat gözleriyle müşâhede ediyorlardı. Bir defasında nişancılık için atışa gitmişler. 25 metrelik mesafede hedef gösterilen kâğıdı Sultanımız

vuramamıştı. Bu sebeple üst rütbelisi çok kızıp bölük çavuşunu çağırması: “Bu asker neden halen atış talimini tamamlamış!?” diye çıkmıştı. Bölük çavuşu: “Efendim biz o askere pek karışmıyoruz!” deyince rütbeli daha da kızmış, Sultan Hazretlerine bir tokat atmıştı. Aynı gün o rütbelinin ağzı yamuldu. İnsan içine çıkamaz hale geldi. Epey derdinin sebebini araştırdı; ama sonuç bulamadı. Daha sonra maneviyat ehli bir komutan o rütbeliye: “Sen bir şeyler yapmış olmalısın. Durduk yere ağzın böyle yumulmaz!” diye uyardı. Daha sonra Sultanımız kısasa kısas yolu ile kendisini affetmiş ve ağzı düzelmişti. Bu hadise tüm birlikte ve taburda yayılmış askeriye içinde herkesçe Şeyhimiz sevilen danışılan biri olmuştu; hatta askeriyede insanları hayra çağırıp kötülükten men etmeye başlamıştı. Bir gün bir rütbeli gelip Sultanımıza ısrarla: “Şu ineğe söyle üzerine bineyim de beni şu mesafeye kadar götürsün.” dedi. Şeyhimiz: “Bu hayvancağız bunun için yaratılmamış.” dese de rütbeli ısrarla talebini tekrar etti. Sonunda Sultanımız ineğe: “Bırak ta senin üzerine binsin, şu karşıya kadar kendisini götür, getir.” dedi. Rütbeli, hayvancağızın üzerine binip gidip, geldi. Sonra inekten inip hayretle: “Allah Allah, Allah Allah” diye şaşkınlığını belirtti. Şeyhimiz: “Ne oldu neye şaşırdın?” diye sordu. Rütbeli: “Şu hayvana bir emir verdin, hemen seni dinleyip itaat etti ve beni götürüp getirdi, bana ne zamandır şu zıkkımı içme diyorsun ben seni dinlemiyorum. İşte buna hayret ediyorum!” dedi. Doğruya doğru. Hazreti Nuh aleyhisselâm insanlara 950

sene iyiliği emredip kötülükten sakındırmaya çalıştı. Çok az insan hariç kimse onu dinlemedi, ama hayvanata bir kez ‘gemiye binin’ dedi, hepsi itaat edip geldiler. Sultanımızın çağırdığı de aynen Nuh aleyhisselamın kurtuluş gemisi olan tevhid yoludur. Tevhid kalpte Rabbimizden başka hiçbir otoritenin kalmayıışı başka bir sevgiye ihtiyaç duymaması demektir. Bu tevhide ancak zikrullah ile erişilebilir. Zikrullah müridin en kuvvetli sermayesidir. Mürid günlük görevi olan esma zikirlerinin yanında dönüşümlü olarak daima nefis zikri de okumalıdır. Hayatının bir safhasında mümkünse 40 gün halvet zikirleriyle nefsini alaşağı etmeli kalbini iman nuruyla tamamıyla aydınlatmalıdır. Bu halvet neredeyse unutulacak kadar az rağbet görmektedir. Aslında delirme korkusu insanları zikirden uzaklaştırmıştır. Gece gündüz para para zikri çekenlere akıllı diyen bir toplum, Allah diyenlere deli dese ne çıkar? Allaha yemin olsun bu öyle çirkin bir söz ki denize söylene deniz kirlenir. Nasıl Allah diyen deli olsun? İbrahim bin Edhem rahmetullahi aleyh şöyle der Eğer krallar bizim zikrullahtan aldığımız lezzeti bilselerdi ülkeleri değil gönüllerimizi fethederlerdi. Kalp Allah Allah diye atmıyorsa ne diye çalışıyor ? Zikri özellikle cemaatle zikri çoğaltalım. Çünkü zikir bir halka şeklinde ve cehren yani sesli bir şekilde yapılnca tesiri çok daha fazladır. Yalnız zikir edeceksek yine sesli yapmalıyız. Ses çıkmadan yapılan zikir, fikir sınıfına girer ve zikirden sayılmaz. Sesimizi aheng içinde, huzurla etrafı rahatsız etmeden yükseltelim.

Şeyhimiz ve Yılanları

Şeyhimizin yılanlarla olan yakınlığı aslında bir zaruretin sonucuydu; çünkü o dönemler evlerin çoğunda yılanlar çıkardı. Her yılan çıkan ev Şeyhimize başvurur, kendilerini kurtarmasını isterlerdi. Yılanlar şeyhimize itaat eder, hazırlanmış bez bir poşete girerlerdi. Bu konuda oğlu ve postnişini olan Şeyhimiz Şeyh İmam Bakır hazretleri kendisine: “Efendim, bu yılanlardan artık vazgeçseniz?” dediğinde “Evladım, eğer ben yılanlardan vazgeçersem Urfalıların hali nasıl olur.” derlerdi. Bazen evinde o kadar yılan birikirdi ki kışlık erzakların içine girerlerdi. Şeyhimiz yılanları bir gösteriş için değil insanlara eziyetini önlemek için tutardı. Uygun bir yer bulunca hayvanları salıverirdi. Bir defasında Hacc yolculuğunda uzunca bir yılan yakalamış; fakat Suudi kapısı yetkilileri ülkeye öyle girmesine müsaade etmemişlerdi. Şeyhimiz de sınırda hayvanı bırakmıştı, fakat aynı yılan Arafat günü tekrar gelip şeyhimizi bulmuştu. Yani kendisi bıraksa yılanlar onu bırakmıyordu. Yılanları ilgili kıssalar çok meşhurdur. Biz bu konuyu Sultanımızın yılanlarla olan yakınlığının sebebini sırf insanlara zarar vermesinler diye olduğunu açıklamak için yazdık.

Terlikle Başka Memleketlere Gitmesi

Ayeti Kerime’de Habir ve Basir olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Her milletin yöneldiği bir kıblesi vardır. Siz hep hayırlı işler yapmada birbirinizle yarışın! Nerede olursanız olun, Allah hepinizi huzurunda bir araya getirecektir; Çünkü Allah’ın her şeye gücü yeter.”

Hadisi Şerif’te Sahibu Makamı Mahmud sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Hiçbiriniz, kendisi için istediğini, kardeşi için de istemedikçe (gerçek ve kâmil) iman etmiş olamaz”

Gönül Sultanı Efendimiz, imanının kemalatında hakikat nurlarına gark olmuşken, bayağı dünya endişelerini kalbinden ve zihninden bertaraf etmiş, ruhunu ve bedenini yaşarken Rabbine vakıf eylemişti. O gönülden itaatin emsalsiz örneklerinden biriydi. Nerede bir muhtaç varsa, nerede bir ihtiyaç varsa, Allah’ın izniyle hemen orada belirir elinden gelen gayreti o muhtacı razı etmeye, o ihtiyacı gidermeye sarf ederdi. Kalbe şifa bakışı hemen hüznle dolar, gözlerinden şefkat ve merhamet ırmakları akardı. İyilikte yarışmaktan çok iyilik yapmaya bahane ararlardı. Elindeki imkâna bakmaz mazlumun ihtiyacına bakardı. Gerekirse kendisi o fakirin durumuna düşer, ama o fakiri o halde bırakıp yüz çevirip geçmezdi. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizin buyurduğu gibi: **‘Allah’ın Ahlakı ile Ahlaklanın’** düsturunca hareket ederdi. Bunun yüzlerce örneğinin sadece bir tanesi bu kıssadır: “O zamanlarda terlikle

başka bir memlekete gitmek hoş karşılanmazdı, fakat Şeyhimiz neredeyse her defasında terlikle varırdı varacağı yere. Görenler şaşırır, bir türlü sebebini bilemezdi. Bir defasında bir müridi cesaret edip: “Efendim, onca yolu terlikle gelmenizin bir hikmeti var mı?” diye sordu. Sultanımız: “Ne yapayım evladım, yola ayakkabı ile çıkıyorum, ama ya otogarda, ya otobüste, ya da tesiste, bakıyorum bir garip, ayağında terlik var, ayakları üşüyor, çıkarıp ayakkabımı ona veriyorum, terliğini alıyorum.” diye cevap verdi. Evet, elbette terliği giyince kendisinin ayakları üşüyordu, fakat diğerkâmlık dediğimiz şey işte budur. Başkalarını kendimize tercih etmek; İslam’ın şu güzelliğine, sosyalizmden hümanizme kadar hiçbir felsefi akım hiçbir ideoloji yaklaşılamaz bile. Bu gibi haller maalesef bizden o kadar uzak ki bizler, fazlamızı vermeye erinirken o Sultan üzerindeki vermekten çekinmezdi, hem de kendisini bekleyen onca müridi ile karşılaşmasına rağmen... O zaten hep şöyle söylerdi: **“Tespihiniz Çok Olacağına Merhametiniz Çok Olsun...”** Ne güzel, ne ağır, ne içi dolu bir nasihat... Elbette kastedilen şey az zikir çekmek değil, zikirden kasıt; kalbin yumuşaması sevgiyle, şefkatle, merhametle dolmasıdır. Sen zikir çekip kalbinde merhamete yer açmıyorsan, o zikrin sana ne faydası var? Bir düşkünün elinden tutamıyorsan, bir yaraya merhem olamıyorsan, o zikrin sana ne faydası var? Senin kibirle salınıp, dilinle ya Rahman haykırman şeytanları bile güldürür. Yazık sana! Zikri kalbine indir artık. Başkaları için de hayır dile. Kalbinden kin ve nefreti söküp at. Her varlık Rabbimizin bir tecellisidir. Sen o yüzde, o seste Rahman olan Allah’ı bul...

Sultanımızın Ehli Beyt Sevgisi

Ayeti Kerime’de Aziz ve Cebbar olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Ey ehli beyt, şüphesiz Allah sizden günahı gidermek ve sizi temizlemek istiyor.” Ahzâb 33

Diğer bir Ayeti Kerime’de Vedud ve Ğafur olan Rabbimiz şöyle buyurur:

(Ey Nebim!) **“De ki: Ben buna (İslam’a çağırma ve peygamberlik görevime) karşılık, yakın akrabalıktaki sevgi ve destek (Ehl-i Beyt’ime ve manevi varislerime muhabbet ve meveddet) dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum.” Şûra 23**

Hadisi Şerif’te ise Fahri Kâinat sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz bir gün Mekke ile Medine arasında bulunan ve (Ğadir-i) hûm diye isimlendirilen suyun başında bize bir konuşma yaptı. Allah’a hamd ve senadan sonra bize bazı hususları hatırlatarak nasihat etti. Sonra şöyle buyurdu: **‘Dikkat edin, ey insanlar! Kuşkusuz ben de bir insanım. Rabbimin elçisinin bana gelmesinin vakti ve ona icabet etmem iyice yaklaştı. Size iki şey bırakıyorum; Onların ilki Allah’ın Kitabı’dır. Onda sizin için bir hidayet ve nur vardır. Allah’ın Kitabını alın ve ona sımsıkı sarılın.’** Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz Allah’ın Kitabına rağbet etmeye teşvik etti. Sonra da: ‘(Size bıraktığım şeylerin ikincisi)

Ehl-i beytimdir. (üç defa) Ehli beytim hakkında size, Allah'ı hatırlatırım. Ehli bettim hakkında size, Allah'ı hatırlatırım. Ehli beytim hakkında size, Allah'ı hatırlatırım,' buyurdu. Bu olayı nakleden Zeyd'e radiyallahu anh O'nu dinleyenlerden Husayn (b. Sebra): 'Ehl-i beyt kimdir? Ey Zeyd! Rasûlullah'ın eşleri onun ehli beyti değil mi?' diye sordu. Zeyd: 'Evet, Rasûlullah'ın eşleri onun ehli beytidir; lakin ehli beyt ondan (Hz Peygamber'den sonra kendilerine zekât almaları yasaklananlardır," dedi

Başka bir Hadisi Şerif'te şöyle buyuruldu:

Bu ayet yani, **"Ey Ehli Beyt! Şüphesiz Allah sizden, günahı gidermek ve sizi temizlemek istiyor."** ayeti Ümmü Seleme'nin radiyallahu anha'nın odasında indirildi. Ümmü Seleme annemiz dedi ki: 'Ben o esnada kapının önünde oturuyordum.' Hz Peygamber'e(s.a.v): 'Ey Allah'ın Rasûlu! Ben ehli beytten değil miyim?' dedim. Rasûlullah : **'Kuşkusuz sen hayır üzeresin, sen peygamberin eşlerindensin,'** buyurdu. Ümmü Seleme validemiz : 'Odada (o vakit) Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem, Hz. Ali kerramellahu vecheh, Hz. Fatıma radiyallahu anh, Hz. Hasan radiyallahu anh ve Hz Hüseyin radiyallahu anh vardı." dedi.

Ehli beyt sevgisi imandandır. İmanın emri ve gereğidir. Bu konu maalesef ümmet tarafından tam anlaşılamamıştır. Aslında siyasi olayların merkezine oturtulan ehli beyt sevgisi, imanın sahasından çıkartılmak istenmiştir, Hâlbuki ne İmam Ali, ne Fatıma anamız, ne de biricik evlatları İmam Hasan ile İmam Hüseyin siyasetle değil, hilafetle ilgilenmişlerdir. Hilafetle ilgilenmeleri ise ümmetin selametinden başka bir şey

değildir; zira İmam Hasan, sırf ümmet birbiri ile savaşmasın diye Halife seçildikten sonra meşru Halifeliğinden geri çekilmiştir. Bu bile Ehli Beytin ne kadar kerem sahibi olduğuna yeterli delildir. Kaldı ki Ehli Beytin yüceliğini anlatmaya ne kelimeler yeter, ne sayfalar yeter. Zaten Pirimiz Seyyid Abdulkadir Geylani hazretleri şöyle der: “Bakmayın beni böyle büyük ettiklerine, arkamda 5 şefaatçim olmasa ben bir hiçim, bu şefaatçiler; ‘Hazreti Muhammed Mustafa sallâllahu aleyhi ve sellem, Murtaza Ali, Fatime Zehra, İmam Hasan ve İmam Hüseyin Rıdvanullahu teâlâ aleyhim ecmain’dır.’ Hazreti Şeyh Muhammed Sode kuddise sirrahu, tam bir Ehli Beyt aşığıydı. Özellikle kerbela vakiasını saatlerce anlatırdı. Anlattıkça ağlar, ağladıkça ağlatırdı. Öyle ki; sanki gözünün önündeki bir ekrandan seyreder gibi hiç duraksamadan canlı canlı seyreder gibi anlatırdı. Müridan kendinden geçer. Her biri Peygamber sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizin evlatlarına yapılan bu kıyımı en derin hicranla yaşar, gözyaşları sel olur, akardı. Tarih profesörleri gelir, kendisinden sorular sorar cevaplarını alırlar ve tatmin bir şekilde mübarek dergâhtan ayrılırlardı. Hatta müridandan ümitsizliğe düşenlere: “Evladım, İmam Hüseyin’e kılıç mı çektik ki Allah bizi affetmesin?!” der. Hem müridanın ümidi olur, hem o faciaya denk bir facia olmadığına şahitlik ederdi. Rabbim bizleri Ehli Beyt sevgisinden mahrum etmesin... Âmin

Diğer Bir Kör Çocuğun Allah'ın İzniyle Gözünün Açılması

Ayeti Kerime'de Hannan ve Mennan olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Kullarım sana, Beni sorarlarsa, bilsinler ki Ben, onlara çok yakınlım. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da benim dâvetime uysunlar ve bana iman etsinler. Böyle yaparlarsa, en doğru yolu bulmuş olurlar.” Bakara 186

Hadisi Şerif'te El-Emin sallâllahu aleyhi ve selem efendimiz şöyle buyurur:

“Evliyanın kalbi, nazargâh-i ilahîdir. Böyle bir kalpte bulunana Allahu teâlâ rahmet eder.”

Veli bir kulun kalbine, Cenabı Rabb-ul âlemin her gün 200 defa özel bir nazar ile bakar, o kalbi mahzun edenlere ğadap eder. O kalbi sevgiyle dolduranlara ise merhamet eder. Sultanımız, Rabbimizin katında naz makamındaydı. Duası makbul, sözleri tesirli, ahlakı pek yüceydi. Cümle ulema derler ki: “Bir velinin gözünden düşmek, arştan düşmekten daha tehlikelidir.” **‘Gerçi bilmez insan kadrini, âlemde insan olmayan...’** demişlerdir. Hakk aşığı derviş, her gördüğüne veli gözü ile bakar. Hiçbir canlıyı incitmez. Bu keramet ve ikramlar her kula emanet edilmez. Biz ömrümüz boyunca doğu ve batıda nice dergâhlar gezdik, nice ulema dizi dibinde

ders okuduk. Hepsi birer inciydi, her biri birer pusulaydı; fakat her birinde gözle görülür bir nakıs bir düşkünlük vardı; fakat Sultanımız emsali bulunmaz bir mücevherdir. Onu anlamak bizlerin varacağı son nokta olsa gerek. Onun gibi düşünmek, onun gibi yaşamak, ateşten bir gömleği giymekten başka bir şeye benzetilemez. Düşünün ki; Sultanımız cemaati ile otururken bir baba küçük bir evladını getirdi. Çocukcağızın gözleri kör olmuş veya kör doğmuş. Şeyh Hazretlerine: “Efendim, oğlumun gözleri görmüyor bir dua etseniz?” diye ricada bulundu. Sultanımız çocukcağızı yanına alıp elleriyle yüzünü sıvazladı ve: “Oğlum, bu çocuğun gözleri görüyor. Herhâlde senin gözünde bir sorun var!” diyerek elini çocuğun yüzünden kaldırıncı çocuk görmeye başladı. Sultanımızın mübarek ahlakı böyleydi, daima kerametlerini örtmeye çalışırdı; hatta çoğu zaman dergâhta şifa bulan hastalar çıkarken “Evladım, git bi ağrı kesici at, ilaç iç,” diye telkin ederdi. Kendisine: “Sultanım, hasta zaten iyi oldu daha neden ilaç kullansın,” dediklerinde “Evladım, Bizden Bilmesinler,” derdi.

Ahmak Şeyh

Ayeti Kerime’de Deyyan ve Sultan olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“De ki: “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?”
(bundan) **Ancak akıl sahipleri öğüt alırlar.” Zümer 9**

Hadisi Şerif’te Seyyid-ul Kevneyn sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Şüphesiz Allah, sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, kalplerinize ve amellerinize bakar.”

Tasavvuf, keramet üzere kurulu değildir. Bu olağanüstü haller, müşidın yüceliğini gösteren delillerdir. Bazen yıllarca hiçbir keramet sudur etmez, bazen ise adım başı bir keramet zâhir olur. Bunların cümlesi Rabbimizin dilemesiyle olur. Tasavvuf ahlaka bakar. Kişi ancak güzel ahlak ile ilerler. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz **‘Ben ancak güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.’** buyurur. Kişinin rütbesi her ne kadar gizli olsa da onda ki ahlak o rütbenin yıldızlarıdır. Büyüklerimiz: “Tasavvufun bütünü ahlaktır. Kim senden ahlak yönünden ilerdeyse tasavvufta da senden ileridedir,” buyurmuşlardır. Bazen Rabbimiz bir imtihan vesilesi olarak müridana bazı olağanüstü ikramlarda bulunur. Mürid, bu hali imtihan olarak görmeli kesinlikle orada durmamalıdır. Bu makam bazen Rabbimizden müride şevk gelmesi, bazen yolunun doğru olduğunu bilmesi için de ikram edilebilir. Kendisindeki her

kerameti, mürşidinin hatırına Rabbimizden ona bir lütfu olarak bilmeli. Kesinlikle bir iddia içine düşmemelidir. Her dava bir şahit ister. Müridin şahidi mürşididir. Ne zaman mürşidi ona bir görev verirse, işte o zaman, o görevi içinde şüphe olmadan yerine getirmelidir; çünkü bu durumda mürşidi manen onun arkasındadır. Müridin manen gücünün yetmediği şeye mürşidi yetişir ve onu destekler. Hem zaten irşad ancak mürşidin verdiği yetkiyle mümkündür. Bazen bir rüya yahut olağanüstü bir durumla karşılaşınca kendini mürşid sanan müptediler, hadsizce kendilerini büyüklerin sofrasında sanarlar. Büyüklerin sabrı da büyüktür. Elbette o müride ayılması için gerekli nasihatleri yaparlar, düştüğü bataklıktan çıkarmaya çalışırlar; ama bazen bu uğraş nafile kalır. Kaldı ki kemalatın sonu yoktur. Yani bir mürid hakikaten belirli mertebeye gelse bile halen yükselmesi devam etmelidir. Rabbinin ona sunacağı daha nice güzel makamlar daha nice güzel haller vardır. Cahillerden olmaktan Allaha sığınınız. Şeytan, zengini mal ile fakiri hayal ile müridi ise hal ile aldatır. Bu kemalat mertebelerine ermemiş bir şeyh, dergâha gelip Sultanımızı sınamak istedi. Sultanımıza yanan odun sobasını eliyle tutmasını yahut içinden bir kor ateş çıkarmasını istedi. Sultanımız bu kişiye: “Biz her gün defalarca ateşten Allaha sığınıyoruz, sen bize ateşi tut diyorsun” diyerek arifane bir tavırla bu isteği geri çevirdi, fakat adam durmadı tekrar ısrarla talebini yeniledi. Sultanımız bu adama: “Sen şeyh olmuşsun; ama ahmak bir şeyh olmuşsun,” diyerek kızdı ve orada hazır bulunan müridine: “kalk oğlum, şu sobayı tutuver de bunun meramı yerine gelsin,” buyurdu. Şeyhimiz müridine

tekrar elini çek demeden müridin eli yanan sobanın üzerindeydi. Bu esnada Sultanımız bu şeyhe: “Şimdi ne oldu sobayı tuttuk? Ne değişti?” buyurarak bu gibi hallerin bir mihenk olmadığını asıl olanın Kur’an ve Sünnete uymak ve ahlak güzelliğine erişmek olduğunu gösterdi.

Ey Ali Çağırdın Çağırdın İşte Geldik

Ayeti Kerime’de Aliyy ve Rafi’ olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Allah mü’minlerin velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır.” Bakara 257

Hadisi Şerif’te Nezir ve Mübeşşir sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Kim bildiği ile amel ederse, Allah ona bilmediğini öğretir.”

Cehaletin karanlığından mârifet nuruna, nefsin zulumatından hakikatin güneşine eren Sultanımız, bildikleri ile amel edip daima manevi terakki üzere olduğundan, kâinatta ne ile karşılaşsa, her bilmediği Rabbimizin lütfuyla kendisine ayan olurdu. Adana dergâhındayken çok hastalanır ve hastalığı epey ilerler, fakat doktora gitmekte istemez. Oradaki müridan zar zor kendisini ikna ederler. Kalkıp hastaneye gelirler. Kapıdan içeri girer girmez Sultanımız bir doktora şöyle seslenir: “Ey İmam Ali’nin oğlu Ali, bak çağırdın çağırdın sonunda geldik.” der ve yürümeye devam eder. Meğerse doktor hastanenin başhekimiymiş. Doktor, biraz duraksadıktan sonra Sultanımızın ardınca yürüyen bir müridanı durdurur: “Bu zat kimdir?” der. Müridan, o zamanlarda dergâhlar sıkıntıda olduğu için: “Şanlıurfa’dan gelen misafirimiz.” deyip geçiştirmek ister, fakat doktor yakasını bırakmaz, sonunda doktorun

kendisi dayanamayıp sırrını ifşa eder: “Bu zat benim Seyyid olduğumu, yani İmam Ali’nin soyundan olduğumu, isminin Ali olduğunu nereden biliyor?” deyince mürid: “O, bilir efendim!” deyip tebessüm etmişti. Ve sonra Sultanımızın kendilerinin mürşidi olduğunu doktora söylemişler..

Ötelerden Haber

Ayeti Kerime’de Adil ve Hasib olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Derken kullarımızdan bir kul buldular ki, biz ona katımızdan bir rahmet vermiş, kendisine tarafımızdan bir ilim (ilmi ledün) öğretmiştik.” Kehf 65

Hadisi Şerif’te Tahir ve Mutahhir sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Bâtın ilmi, Allahu Teâlâ’nın esrarından bir sır, hikmetlerinden bir hükümdür. Allah onu kullarından dilediğinin kalbine bırakır.”

İlim, bilgi iki kısımdır; Birincisi zâhiri ilimdir, buna kesbi ilim de denir. Yani görünen ilimdir. Bu ilim gözle okuyarak yahut kulak ile dinleyerek birbirimize aktardığımız ilimlerdir. İkincisi ise Rabbimizin kalplere ilham buyurduğu ilimdir ki buna Bâtını ilim, Ledün ilmi, Vehbi ilim gibi birçok isim kullanılır. Bâtını ilim: ancak Rabbimizin seçkin kullarının kalbine ilka ettiği ilimdir. Süleyman aleyhisselâmın yanında veziri danışmanı olarak bulunan ve kerameti Kur’an-ı Kerime konu olan Asaf bin Berhiya’dan bahsedilir. Asaf, peygamber değildir; fakat 2000 kilometreden daha uzak bir mesafeden Belkıs annemizin tahtını bir göz açıp kapama süresince getirmiştir. Bu ilim Rabbimizin özel lütuflarındandır ve dilediği kuluna bu ilimden nasip eder. Bu ilme erişmenin

yolu bir mürşidin dizi dibinde riyazet ve halvet çekmek, kalbin her türlü hastalıktan kurtulup, nefsin tezkiye edilmesinden geçer. Ruhumuzun parçaları sayılan kalp ve nefis gibi cüzlerimiz maddenin kirlerinden arınıp, mananın temiz ve saf yolunda ilerledikçe bu gibi manevi hallere erişilir. Bazen de bu ilim Rabbimizin rahmeti eseri doğuştan verilir. Sultanımız, tıpkı Pirimiz Seyyid Abdulkadir Geylani hazretleri gibi doğuştan bu ilimle nasiplenmiştir. Henüz çocuk yaşta yetim ve öksüz olduğundan her gün farklı bir evde uyurdu. O zamanlar etrafındaki insanlara gördüğü sarıklı takkeli kişilerden bahsederdi. Kalbi temiz ahlakı yüce olan Sultanımız, hayatı boyunca harama tenezzül etmemiştir. Aklı ermediği zamanlarda bile Rabbimiz onu korumuştur. Yetiştigi çevredeki insanlar: “Biz kendisine ikram etmeden kimseden bir şeyler istemezdi, kendisine ikram edilmeyeni izinsiz yemezdi,” diye bizlere anlatmışlardır. Bu özel koruma belki de Sultanımızın yetim ve öksüz oluşunun neticesidir. Kendisi yetim ve öksüz oluşundan hiç şikâyet etmemiş, hatta şöyle söylemiş: “Allah beni bu iki ağır yükten korudu,” iki ağır yük anne ve baba hakkıdır ki birçoğumuz bu konuda maalesef bu hukuka riayet etmiyoruz. Rabbinden razı olmada ve Rabbinin razı etmede anne ve babasından böylesine geçmesi Ashabı kiramı andırmaktadır. Ashâb, sırf Allah rızası için anne ve babalarından vazgeçmişlerdi. Sultanımız ise anne ve babasızlığın getirmiş olduğu o büyük sıkıntılara bakmayıp onların hakkını gözetemezsem Rabbim

benden razı olmaz düşüncesiyle kaderine boyun eğmekten ziyade kaderini sevmiş, Rabbinden razı olmuştur. Böylesi bir cevherin, böylesi bir çileli hayat ile yoğrulması kendisini zamanın biriciğı yapmış, eşi ve benzeri nadir bulunur bir irfan ehli olmuştur. Kalbi her türlü acı ile sınanmıştı ve Sultanımız her sınavı başarı ile geçmişti. Artık kendisi İlmi Ledün Sultanlarından bir Sultandı. Bütün dünyada sadece 40 tane bulunan ve insanlar arasında kırklar olarak bilinen ve Hadis-i Şerife bizzat konu olmuş Abdal kullardan biriydi. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz: **Ebdaller kırk kişi olup Şam'da ikamet ederler. Onlar sayesinde yağmur yağar, onlar sayesinde düşmana karşı zafer kazanılır ve onlar sayesinde Şam halkından azap uzaklaştırılır,**” buyurur. Manevi tasarruf yetkisi çok geniş olan ve vefatından sonra bile kendisinden himmet istendiğinde müridine yetişen nadir evliyalardandır. Bir defasında mübarek türbesini ziyarete gittik. Bizimle beraber daima gözlerinde gelincik çıkan sadık bir mürid kardeşimiz vardı. Biz merkadin etrafını temizleyip dualarımızı ederken bu kardeşimiz: “Türbenin üzerindeki sudan gözüme sürsem şifa olur mu?” dedi. Biz tebessümle: “Neden olmasın?” dedik. O su birikintisinden bir damla su alıp gözlerine sürdü, aynı günde Rabbimizin izniyle şifa buldu ve bu hastalık onda bir daha tekrar etmedi. Sultanımız kalpten geçenlere muttali idi. Tarikat ehlini seven bir üniversite öğreticisi Sultanımızın namını duymuş kendisini ziyarete gelmek

istemmişti. Onu orada çalışan bir memur Cuma gecesı dergâha getirmıştı. Fakat bu öğretici dergâha girip, Sultanımızı halkın arasına karışmış, sıradan kıyafetlerle görünce beraber geldiğı memura küçümser bir tavırla: “Sizin şeyhiniz bu mu?” demişti. Mürid kendi içinde utanmış öğreticiye de bir şey dememişti. Gece en güzel şekilde ihya edilip müridan yavaş yavaş izin alıp evlerine gitmeye başlayınca bunlarda kalkıp Sultanımızın elini öpüp izin istemeye gelmişler fakat Sultanımız elini vermemiş: “Siz delil istiyorsunuz!” (yani görünüşe önem veriyorsunuz) deyip geri çevirmişti. Bunlar özürler dileyip Sultanımızın ayağına kapandılar. Rahmet deryası Sultanımız onları hemen affetti. Antakya dergâhımızda Mekke fethi gecesı çok güzel bir ahenk, aşk gecesı olmuştu. Aşk ile hizmet eden 15 yaşlarında bir genç hizmet esnasında düşüp dudağını yarmış, derhâl hastaneye kaldırılıp müdahale edilmişti. O zamanlar anlık iletişim çok mümkün değildi. Buna rağmen gönül gözü ile bakanlara duvarlar, mesafeler hiçtir. O gece Sultanımız, Şanlıurfa’daki dergâhında oturmuş evlatlarına Antakya da olan biten her şeyi an be an anlatıyor, şöyle diyordu: “Bakın, görüyor musunuz, çocukcağız düştü, ağzını yaraladı, hatta hastanede doktorlara verilecek dikiş parası bulunamamış, dikiş tekrar sökeriz.” diyen doktorlara da ta Şanlıurfa’dan hayıflanıyordu oradaki bir ağabeyimiz: “Arabam burada kalsın rehin olarak parayı ayarlayıp gelince alırız!” demesine kadar her şeyi anlatıyordu. Olaya tanık olanlar ancak sonra ki gün ev

telefonu ile geçmiş olsun için aradığında Antakya'daki müridan şaşırmış: “Siz nereden biliyorsunuz?” diye sormuşlar müridan: “Sultanımız an be an orada olanları bize anlatıyordu!” demişlerdi. Aslında Sultanımızın bu tarz kerametleri sayılamayacak kadar çoktur. Bir defasında da bir hasta dergâha gelmişti; fakat Sultanımız o esnada dergâhta değillerdi. Bu hastayı dergâhın odasında misafir edip Sultanımızın gelmesi beklendi. Hasta Sultanımızı beklerken uykuya dalmış, rüyasında ise dergâhın avlusundaki asma ağacına çıkmış pervasızca üzümleri yemeye başlamıştı. Bir yandan: “Böyle üzüm mü yenir, ayıptır!” deyip kendine kızıyor diğer bir yandan aynı şekilde üzümleri yemeye devam edip kendini durduramıyor. Derken Sultanımız çıkageldi ve kendisini uyandırdılar. Uyanınca rüya olduğuna kimsenin kendisini öyle görmemiş olmasına çok sevindi. Sultanımız ile mülaki olur olmaz Sultan Hazretleri: “Evladım, nasıl üzümlerin tadı güzel miydi?” dedi tebessüm ederek.

Âşık Bir Genç

Dergâhta genç bir mürid vardı. Ahlakı çok güzel sevilen biriydi. Bu genç evlilik çağında olduğu için ailesi ona münasip bir kız buldular. İsteme oldu, söz kesildi, hatta birbirlerini de beğendiler. Fakat kısa bir zaman sonra kız: “Ben onunla evlenmek istemiyorum!” diye haber yolladı. Kızın bilinen hiçbir mazereti yoktu. Bu genç çok içerledi. Bir gün camide sabah namazını eda ettikten sonra cemaat dağılıp gitti, fakat kendisi camide kalıp iç birikintisi ile ağlamaya başladı, henüz ağlıyordu ki Sultanımız yanına geldi: “Hayırdır oğlum, neden ağlıyorsun?” diye sordu. O genç: “Sultanım, mesele şundan şundan ibaret bu yüzden ağlıyorum!” deyince Sultanımız: “Evladım, üzülme, al tesbihi eline Elhamdulillah diyerek Rabbine hamd et.” Genç hemen denileni yaptı. Eline tesbihi alıp ‘Elhamdulillah Elhamdulillah’ diye tesbihle zikretmeye başladı. Sanki her hamd edişinde kalbinden hüznün siliniyor, yerini tevekkül, huzur alıyordu. Henüz bir tesbih bitirmemişti ki kalbinde artık sürur vardı. Kısa bir zaman sonra çarşıda bu gence rastladılar. Dediler ki: “Sen nasıl mübarek bir insansın, Rabbimiz seni ne çok seviyormuş biliyor musun? O seni istemeyen kız, misyonerlerin faaliyetlerine katılıp Hristiyan olarak mürted olmuş, dinden çıkmış.” Tabi genç: “Keşke böyle olmasaydı!” diyerek ağladı.

Sultanım Şekerimiz Yok

Ayeti Kerime’de Rezzak ve Vasi’ olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Ve kim Allah’a karşı takvalı olursa; Allah ona bir çıkış yolu yaratır ve onu ummadığı bir yönden rızıklandırır ve kim Allaha tevekkül ederse Allah ona yeter.” Talak 3

Hadisi Şerif’te Sadık ve Musaddık sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Eğer siz, hakkıyla Allaha tevekkül etseydiniz; Allah sizi, sabah yuvalarından aç çıkıp akşam yuvalarına tok dönen kuşlar gibi rızıklandırırdı.”

Mübârek Cuma gecesi, dergâh her zamanki gibi tıklım tıklım dolu. O zamandan bu zamana devam eden geleneğimiz olan Tirit ziyafeti ile cemaat toplanmış, namazlar kılınmış, zikirler edilmiş, sohbet, def ahengi derken gece sonunda çay ikramı edilecek, fakat bu hizmetten sorumlu mürid gelip Sultanımızın kulağına Sultanım: “Çayımız var ama şekerimiz yok, bu saatte şekerde bulamayız nasıl emredersiniz bu hafta çay ikram etmesek mi?” dedi. Sultanımız kızıp: “Git sen çayını koy, korkma, Hazreti Şeyh Cömerttir!” buyurdular. Çayın suyu kaynayınca mürid tekrar gelip: “Sultanım, su hazır ama şeker yok bu saatte şeker bulacağımız bir yerde yok acaba çayı demlemeksek mi?” dedi. Sultanımız tekrar: “Sen git, çayını demle korkma, Hazreti Şeyh Cömerttir!”

buyurdular. Mürid çayı demledi, bardakları hazırlayıp doldurmak üzere misafirlerin yanına getirdi. Tam o esnada o gece yorgunluktan dolayı gelemeyen bir mürid içeri girdi: “Sultanım, evde içime bir sıkıntı düştü, ne uyuyabildim, ne oturabildim, gelip Sultanımın mübarek cemalini seyredeyim deyip geldim.” Elinde ise bir torba şeker vardı. Çayı demleyen mürid ağlamayı başladı. Sultanımız: “Ben sana demedim mi Hazreti Şeyh cömerttir!” diye buyurdular. Her ne zaman kendisine Şeyhim diye hitap edilse: “Estağfurullah, Şeyh, Şeyh Abdulkadir Geylani’dir. Biz hizmetçiyiz!” buyururlardı. Sultanımızı yakından tanıyanlar: “Hiçbir zaman kendisinde ne olacak? Nasıl olacak? gibi tevekküle aykırı, endişeli bir halini görmedik. Nice fitnelerin içinden geçtik, nice badireler atlattık. O her zaman bir dağ gibi dimdik, itikadı sağlam, morali hep yüksekti. Elindekileri dağıtırken aç kalmaktan korkmazdı. Kalbi her zaman tam bir itminan içerisindeydi derler. Rabbim bizleri kendisine layık evlat eylesin. Âmin

Tatlı Bir Anı

Ayeti Kerime’de Evvel Ahir Zâhir ve Bâtın olan Rabbimiz şöyle buyurur:

“Allah, sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez.”
Bakara 185

Hadisi Şerif’te Sirac-ul Muhtar sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurur:

“Kolaylaştırın, zorlaştırmayın. Müjdeleyin nefret ettirmeyin. “

Allah dostu velîler, kısım kısımdır. Her velî mürşid değildir; fakat her mürşid velîdir. Mürşidler de kısım kısımdır. Velîler üç başlık altındadır, bu üç kısım;

1. Kısım Sadece Cenabı Hakkın bildiği velîlerdir. Bu velîler, kendileri bile velî olduklarını bilmezler.
2. Kısım velîler, sadece Rabbimiz ve kendileri bilir. Halk, bu velîleri tanımaz. Onların velî olduğunu bilmez.
3. Kısım velîler ise Rabbimiz, kendisi ve halkın bildiği velîlerdir.

Mürşidlerin velîlerden farkı şudur; Velîler, kendilerinden mesuldür. Mürşidler, kendilerinden ve diğer insanlardan mesuldür. Kulları, Rabbimizin yoluna irşad ederler. Bu mürşidlere uyup tabi olmak farzı ayn’dır. Kur’an-ı Kerim’de Rabbimiz: **“Bana yönelenlerin yoluna tabi ol,”** diye emir buyurur. Rabbimiz direk yoluma uy

emrini vermemiş, o yola uyanın yoluna uymamızı emretmiştir. Bu gayet açık bir emirdir. Mürşide tabi olmanın farz olduğuna dair ayet ve hadisler çok fazladır. Başka bir Ayeti Kerime de: **“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve sadıklarla beraber olun,”** buyrulur. Zaten bir mürşide tabi olmamak, hayatın doğal akışına aykırıdır. Ashâbı Kiram Rıdvanullahi teâlâ ecmain, Peygamber sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizi kendilerine mürşid edinmişlerdir. Her ümmet, her birlik, her oluşum, kendine bir önder, bir imam seçmiştir. Size ‘kimseye bağlanmayın’ diyenler, kendilerine bağlanmanızı öneriyor. Yani onun dediğini dinlemekte ona bağlanmaktır. Bu aklı kıt yaratık gurubu hep vardı ve görülen o ki hep olacaklar. Bunlar: “Biz iman ettik deyip geri çekilen guruptur. Hâlbuki Rabbimiz: **“İnsanlar biz iman ettik demekle bırakılacaklarını mı sanıyorlar,”** buyurur. Elbette bu imanı nasıl yaşadığımızdan da sorulacağızdır. İmanımıza kibir, riya ve ucub gibi hastalıklar karışırsa bunların temizlenmesi ne ile sağlanacaktır? Bedenimiz hastalandığında o hastalığın tedavisini bilen doktora gideriz. Ya dinimiz, imanımız, kalbimiz, ruhumuz hastalanınca kime gideceğiz? Elbette hakiki mürşidlerin kapısına edeple gidip tedavi olacağız. Bu yol Rabbine kavuşmayı dileyenlerin yoludur. Mürşidler de üç kısma ayrılırlar.

1. Kısım mürşidler: Havf; yani korkuyla irşad ederler. Daha çok müridanı azap ile korkutarak irşad ederler. Bu velîler, Rabbimizin Celal ismi

şerifinin tecellisi altındadır. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizin ‘Nezir’ ismini temsil ederler.

2. Kısım mürşidler: Reca; yani ümid ile irşad ederler. Bu velîler ise müridanı daha çok ümit var bir dille irşad ederler. Rabbimizin ‘Cemal’ ismi şerifinin tecellisinde olduklarından hep müjdecidirler. Rasûlullah sallâllahu aleyhi ve sellem efendimizin ‘Beşir’ ismini temsil ederler.
3. Kısım mürşidler: İşte hakiki mürşid, mürşidi kâmil bu zattır. Bu mürşid, müridanı hem korku hem ümit üzere irşad ederler. Bu zatların müridleri pek yüksek gaye üzeredir. Tek niyetleri Rabblerini razı etmektir. Onlar ne keramet peşindedir, ne ilim peşindedir. Onların tek dertleri Rabbleridir.

Sultanımız, mürşidi Kâmil’di. Bazen öyle celallenirdi ki karşısında konuşmaya cesaret edilemezdi. Bazen öyle yumuşardı ki sanki artık hiç kızmayacak sanılırdı. Nükte severdi, daima mütebessimdi. Çehresi uzaktan bakana heybet, yakında olana ülfetti. Sultanımız, şeker hastasıydı; fakat bazen bir sürahi pekmezi içer bana mısın demezdi. O zaman yöresel şiire pazarları vardı. Yolu oralardan geçtiği zaman pazar esnafı illa kendisini misafir ederlerdi, o arada da bir sürahi pekmez ikram ederler: “Efendim, bi tadına bakınız bu pekmez iyi mi? orijinal mi?” diye Sultanımıza latife yaparlar, Sultanımız onları kırmaz, ama latifenin alasını o pekmezin hepsini içtikten sonra kendisi onlara yapardı. Bir defasında artık

epeyce yaşlanmıştı. Dergâhta sandalyesinde oturmuş cemaatle ilgileniyordu. O esnada birisi müridanın duasını almak kastıyla baklava getirmiş, misafirlere ikram ediyorlardı. Dergâhta usul; baklava tepside kalır, bitinceye dek misafirlere sırayla ikram edilirdi. Sıra Sultanımıza gelince mürid, Sultanımızın önünde durup ikram etti; yedi sekiz dilim kadar baklava yediler. Daha sonra çaylar geldi ve Sultanımıza çok yakın bir müridi Sultanımızın çayına çok az miktarda şeker attı ve olan oldu, Sultanımız kalktı: “Oğlum, evladım, bilmiyor musun ben şeker hastasıyım? Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Senin derdin ne?” diye bu müridine tatlı bir fırça attı. Sultanımız, tekrar durulunca bu defa müridi: “Efendim, az önce o kadar baklava yediğiniz zaman da şeker hastasıydınız.” dedi Sultanımız bu defa: “Yediklerimde mi gözün var? Yediğimi mi sayıyorsun?” diye latife yaptılar. Dergâhta bu tatlı latifeler hep olurdu. Hatta Sultanımızın tiyatro sanatçısı olan müridleri vardı, onlara bazen dergâhta skeç oynatırlardı. Sultanımız, kendine karşı sert etrafına karşı çok yumuşaktı. O, hayatı boyunca şerbet ve ekmekle kahvaltı yaptı. Şerbet, yani içine az biraz şeker atılmış su ve katık olarak ekmek yerlerdi. Kendisine gelen hediyelerin sayısını, dağıtılmak üzere gelen paraların miktarını; ancak Allah bilir. Dağıtırken rüzgâr gibiydi. Hiçbir şey elinde kalmazdı, hatta bazı misafirleri özellikle yetimleri olan dul annelerimize o zamanlar yük için kullanılan at arabalarını kendi evindeki erzakıyla yükletir gönderirdi. Kendine

veya evlatlarına hiçbir şey ayırmazdı. Bir defasında evlatları ile birlikte hacca gitmişlerdi. Kâbe'yi Şerifte dağıtılmak üzere kendisine emanet edilen paralar bir çuval dolusu olmuştu. Sultanımız, Kâbe'nin duvarının yanında oturmuş, tavaf edenlere o parayı dağıtıyorlardı. Müridanından birisi evlatlarına: “Bakın, Sultanımız para dağıtıyor, gidin size de versin,” dediler. Evlatları o esnada harçlıkları olmadıkları için tüccardan eşya alıp satarak harçlıklarını çıkarıyorlardı. Yine de o emanet paralardan az bir miktar bile evlatlarına vermediler. Bu Sultanımızın güvenilirliğinden çok **“Kendileri ihtiyaç içerisinde olsalar bile diğerlerini kendilerine tercih ederler,”** ayetinin canlı örneği olmalarındandır. Tasavvuf büyüklerimiz, ‘Tasavvuf kal değil, haldir’ buyururlar; yani ‘tasavvuf söz değil, yaşantıdır,’ buyururlar. Sultanımızın konuyla alakalı başka tatlı bir anısı da şöyledir: Yine birisi Sultanımıza dağıtması için bir miktar para vermiş. Sultanımız ‘Bey Kapısı’ denilen bir mahalde otururken ihtiyaç sahibi birini çağırıp ona biraz para verip: “Evladım, sana zahmet git, birkaç demet maydanoz al,” buyurdular. O genç, hemen gidip maydanozu alıp geldi. Tekrar biraz para verip: “Evladım, sana zahmet git şu kadar domates al,” dediler. Genç tekrar bi koşu gidip alıp geldi. Tekrar para verip: “Sana zahmet git şu kadar et al gel oğlum,” dediler genç yine parayı aldı, ama bu defa biraz duraksadı, tekrar gidip alıp geldi. Yine kendisine biraz para verip: “Sana zahmet şu kadar soğan al gel,” buyurdular, artık gencin yüzü

kızarmış, terlemişti; fakat edebi sayesinde bir şey demedi; fakat Sultanımız o gencin haline bakıp: “Hayırdır evladım? Sinirlendin mi? Genç: “Esağfurullah Sultanım, sinirlenmedim; ama parayı verseniz ve ne istiyorsanız hepsini bir defadan söylemeniz de alıp gelsem olmaz mı?” dedi. Sultanımız tebessümle: “Hadi hadi, soğanı al gel,” buyurdular. O genç soğanı da alıp gelince Sultanımız bir miktar daha para verip: “Hadi oğlum, al bu parayı da bu eşyaları da eve götür, kızım sana güzel bir lahmacun yapsın,” buyurdular. Bu esnada Sultanımız oğlu yanında oturuyordu: “Efendim, genç epey yoruldu,” dediler. Sultanımız oğluna: “Evladım, millet bize bu parayı emanet veriyor. Kimileri geldiğini görüyor, ama gittiğini görmüyor. İstedim ki millet bize verdikleri emanetin bizde kalmadığını ve dağıttığımızı görsünler,” buyurdular.

İlahîler

Şeyhim Sode Güldür Urfa İçinde

Kelamı gönüle işler derince
Nazarı kalplere dermandır bence
Kin ve nefret kalkar onu görünce
Şeyhim sode güldür urfa içinde
Şeyhil esved reyhan urfa içinde

Urfa şehrinde’de sancak elinde
Allah’ın kelamı vardır dilinde
Kötülük barınmaz onun kalbinde
Şeyhim sode güldür urfa içinde
Şeyhil esved reyhan urfa içinde

Dervişi coşturur engel aştırır
Kalpten pası siler nurla doldurur
Yaralı düşmeden hemen kaldırır
Şeyhim sode güldür urfa içinde
Şeyhil esved reyhan urfa içinde

Nolur şeyhim bana bir nazar eyle
Haddimi bileyim gönlüme söyle
Benim dertlerimin dermanı sende
Şeyhim Sôde güldür Urfa içinde
Şeyhil esved reyhan urfa içinde

Ya Rabb şeyhime sen yardımlar eyle
Derecesin yükselt sen a'la eyle
Ehli beyti över gönül diliyle
Şeyhim sode güldür urfa içinde
Şeyhil esved reyhan urfa içinde

Kuruyan Yaprak Olaydım

KURUYAN YAPRAK OLAYDIM

KÜLLER GİBİ SAVRULAYDIM

AŞKIN İLE KAVRULAYDIM

ŞEYHİM SULTANSIN SEN

BİR DERVİŞ GÖRDÜM AĞLIYOR

YANIK YÜREĞİM DAĞLIYOR

SEVENLER SENİ ARIYOR

ŞEYHİM SODE SULTANSIN SEN

DERVİŞLERİN GÖNLÜNDE SEN

SİLİNMEYECEK YERDESEN

GÖNÜL BAĞINDA BİR GÜLSEN

ŞEYHİM SODE SULTANSIN SEN

HER KİM SANA EVLAT OLUR

NAZARIN KALPLERE DOLUR

MASİVADAN UZAK DURUR

ŞEYHİM SODE SULTANSIN SEN

ŞEYHİM SODENİN TEKKESİ
SANKİ BİR CENNET BAHÇESİ
OTURMUŞ ZİKİR EDERLER
DERVİŞLERİN HEP CÜMLESİ

Âşık Oldum Gül Yüzüne

ŞEYHİL ESVED DERLER SANA

DOYAMADIM KANA KANA

HASRET KALDIM BEN BU CANA

ÂŞIK OLDUM GÜL YÜZÜNE

EHLİ BEYTİ ÇOK SEVERDİN

HER YERDE ONU ÖVERDİN

GÖZYAŞLARIN HEP DÖKERDİN

ÂŞIK OLDUM GÜL YÜZÜNE

YOLUMUZ KURAN VE SÜNNET

YÜRÜYENLER ÇEKER ZAHMET

DERVİŞLERİN BEKLER HİMMET

ÂŞIK OLDUM GÜL YÜZÜNE

NASİHATİN GÖNLÜMÜZE

AĞIR GELİR NEFSİMİZE

TOPRAK OLUN DİRDİN BİZE

AŞIK OLDUM GÜL YÜZÜNE

Sancaktarda Duranlar

SANCAKTARDA DURANLAR HU HU HU ALLAH

SİZE ORDAN SELAM VAR HU HU HU ALLAH

ŞEYHİM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

AĞAM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

LAİLAHEİLLALLAH NUR MUHAMMED SALLALLAH

LAİLAHEİLLALLAH ABDULKADİR BAZULLAH

URFALILAR SEVERLER HU HU HU ALLAH

HER YERDE MEDH EDERLER HU HU HU ALLAH

GÖNLÜ GÖZÜ TOK DERLER HU HU HU ALLAH

ŞEYHİM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

AĞAM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

LAİLAHEİLLALLAH NUR MUHAMMED SALLALLAH

LAİLAHEİLLALLAH ABDULKADİR BAZULLAH

KİMSE ÇEKMEZ SENDEN CEFA HU HU HU ALLAH

SENDE VARDIR TÜRLÜ VEFA HU HU HU ALLAH

SENİN GİBİ YOK URFADA HU HU HU ALLAH

ŞEYHİM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

AĞAM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

LAİLAHEİLLALLAH NUR MUHAMMED SALLALLAH

LAİLAHEİLLALLAH ABDULKADİR BAZULLAH

ŞAHİN DERKİ GELİN GÖRÜN HU HU HU ALLAH

SİZLERDE BİZLERE GİRİN HU HU HU ALLAH

HAKKIN DİDARINI GÖRÜN HU HU HU ALLAH

ŞEYHİM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

AĞAM SODE EFENDİ HU HU HU ALLAH

LAİLAHEİLLALLAH NUR MUHAMMED SALLALLAH

LAİLAHEİLLALLAH ABDULKADİR BAZULLAH

Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Benim şeyhim Şeyh Sode

Anlar fakir ahvali

Dervişlerin sultanı

Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Peygamberler diyarı

Sodem ihvanlar yâri

Kalpten verir kararı

Şeyhim Sode Hu Hu Hu

İnsanların Aşığı

Hakk katının mâşuğu

Sodem Kadiri şeyhi

Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Verir aşkın şerbeti

Bağrı yakar sohbeti

Boşa gitmez hizmeti

Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Ağır yükler boynunda
Yılanları koynunda
Sodem Allah yolunda
Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Senenin her ayında
Kuzu kaynar kazanda
Yiyenler hak yolunda
Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Urfa bir dağ içinde
Şifalı su içinde
Ben Urfa' dan ayrılmam
Şeyh Sodem var içinde
Şeyhim Sode Hu Hu Hu

Şeyh İmam Bakır El Kadiri K.S.

Sultanımız Şeyh Muhammed Sode kuddise sirrahu'nun 2. Oğlu olarak dünyaya gelen Şeyh İmam Bakır kuddise sirrahu, 1980 yıllarında Sultanımız henüz hayattayken postnişin olarak irşad görevine başlamıştır. Bu mümtaz ailede yetişen Şeyhimiz, Sultanımızın vefatı ile dergâhın bütün görevlerini üstlenmiştir. Mübarek babalarından aldıkları Kadiri sancağını en güzel şekilde taşımış, hayatını İslam'a ve insanlığın kurtuluşuna adanmıştır. İlim merkezli irşad anlayışını topluma kazandırmanın amansız mücadelesini vermiştir. Memur olarak çalıştığı iş yerinde dahi kitaplarını yanında götürür, gece gündüz ilim araştırmaları yapmış ve halen ilerlemiş yaşına rağmen ilim yolunda ilerlemektedir. Dergâhın yakınlarında medrese kurarak hem mahallenin gençlerine, hem müridana ilim kapısını sonuna kadar açmıştır. Güncel meselelerde fikir beyan etmekten çekinmez kınayıcının kınamasına aldırılmaz, kimsenin övmesine kanmaz, doğru olanı yapmada dirayet ve sebat ehli Şeyhimiz, ulemanın takdirini kazanmış, kendisi hakkında 'Yürüyen Kütüphane' haklı iltifatına mazhar olmuştur. Muhabbetini aşikâre değil de ehliyle ehlince yaşamayı seven Şeyhimiz, 'Akıl ve Kalp' arasında ki dengeyi çok güzel öğütler. Her şeyin aşırısından sakındırır. Birçok müridi kerametlerine, üstün ahlakına hayrandır. Bir defasında Diyarbakır da ikamet eden bir mürid ziyaretine gelmişti. O esnada Diyarbakır da Allah dostlarına inanmayan tarikat münkiri biri ile tartışmışlar, o münkir:

“Benim ailemin bile bilmediği gizli bir telefon hattım var eğer senin Şeyhin beni bu numaradan ararsa inanırım!” demiş bu mürid Şeyhimize bu meseleyi aktarmıştı. Şeyhimiz: “Evladım, çıkar telefonunu çevir, şu numarayı ara!” dedi. Mürid, telefonu çıkarıp arayınca telefona o münkir cevap verdi. Tabii ki münkir için bir şey değişmedi; ama mürid nasıl bir kapıya bende olduğunu bir kez daha gördü. Şeyhimiz liste tutar, fakir fukaranın ihtiyaçlarını daima gözetir. Özellikle yetimlere karşı ayrı bir şefkat duyar. Ders verdiği medreseyi su basmıştı; fakat yerde üçlü priz olduğundan kimse içeri giremiyordu. Şeyhimiz haber alır almaz evinden geldi, direk içeri girip prizi yerinden çıkardı ve ihvanlar ile medreseyi temizlediler. Zaten bu gibi işlerde Şeyhimiz kendi muhakkak her görevin içine girer, müridleri ile arasına mesafe koymaz, her işte müridana yardımcı olurlar. Uzak mesafelerden gelen misafirlerini bizzat ağırlar, kendisi eliyle hizmet eder; hatta bir defasında il dışından üç tane genç gelmişti. Tarikat adabı bir yana, adabı muaşeretini bile bilmeyen bu misafirler her halde başka bir mesele için gelmişlerdi. Şeyhimiz bu gençlere kendisi hizmet ediyordu. O gençler kendilerine getirilen ikramları almak için bile ayağı kalkmıyorlardı. Birçok zorluğa rağmen yolun kutsallığına halel getirmeden sırf Allah rızası için katlandığı meşakkatlerin haddi hesabı yoktur. Bir defasında yarı felçlik geçiren bir müridi hastaneye kaldırdılar. Hastaneye varır varmaz Şeyhimiz, onu aradı: “Korkma!” dedi. Bu mürid felçlik geçirdiğinin

farkında değildi. Orada bir hemşireye: “Ben gideyim artık,” dedi. Hemşire: “Amca sen felçlik geçiriyorsun, kalkamazsın!” dedi. Aradan kısa bir süre geçti Şeyhimiz tekrar arayıp: “Korkma!” dedi. Mürid bu defa neden korkma denildiğini anladı. Sabah olunca doktorlar gelip amcanın durumuna bakmaya geldiklerinde felçlikten eser kalmamıştı. Bu duruma şaşırان doktorlardan birisi amcamıza: “Sen muhakkak Tarikat ehlisin; yoksa bu kadar kısa sürede iyileşmen imkânsız,” dediler. Şeyhimizin kerametleri sayılamayacak kadar çoktur. Şanlıurfa’daki merkez Dergâhta irşadına devam ederken gündüzleri dergâh yakınlarındaki medresede derslerine devam etmektedir. Rabbim bizi himmetlerinden mahrum etmesin. Âmin

Şeyh Seyda El Kadiri Er Rufai

Dostun kapısına vardırana, ona intisap ettirene, aşk derdine düşürene, Hamd olsun! Sultanımın kapısından giren âşıklar! Onun kıymeti Allah katında yücedir. O Evliyaullahın büyüklerince sevilen, kâmil bir kuldur. İstiridye kabuğundaki bir inciye benzetilir. Bakan dışarıdan sert bir kabuk görür; amma kimse içindeki inciye fark etmez. İnci tanemiz, ona intisap edenleri de tıpkı kendi gibi bir inciye dönüştürür. Nazarıyla, sohbetiyle, hal dili ile bize bu yolda en güzel şekilde ilerlemeyi öğretir. Onunla yol yürüyenler; Siz bu yolun en kıymetli mürşidi kâmilî ile ilerliyorsunuz. Bu ilerleyişten sakın vazgeçmeyin. O, sizi, Hakk Teâlâ'ya ulaştırana kadar durmaz; sizde onunla gayret gösterin, durmayın, koşun, vakit yok, ecel gelmeden son nefesinizi vermeden tövbe edip zikredin. Baz Abdulkadir Geylani'nin halifesi Şeyh Seyda Hamza El Kadiri Er Rufai hazretleri, Ona evlat olana ne mutlu ki yolu Rasûlullah'tır, yoldaşı Bazullah'tır. Yolu kıymetlidir ve Sultanımız da kıymet bilendir. Yaptığı hizmetlerin hepsi takdire şayandır. O hizmet ehlidir, hepimizin göz bebeğidir, yolu ve yoldaşı ile bizlere bir liman gibidir. Onun bahçesi uçsuz bucaksızdır. Âşıkların mekânıdır. Rasûlullah'a hayran olanların durağıdır. Nergis kokar, yasemin kokar, gül kokar. Irmaklarının başında yalnızca 'Allah' diye inleyen gönüller vardır. Bir bakarsın çöller gül bahçesine dönüşmüş, bir bakarsın alevler suya, bir bakarsın ki sende O'ndan başka hiç bir şey kalmamıştır.

Onun evlatları yiğittir, cesurdur ve merhametlidir. Ona evlat olan ne büyük şeref kazanmıştır, yoluna intisap eden Allaha ulaşmıştır, Rasûlullah'dan övgü almıştır. Şahı Geylani'nin göz bebeği olmuştur. Ya Rabb, bizi Sultanımızın yolundan ayırma. Sana ulaşacağımız güne kadar onun izinden gitmeyi bizlere nasip eyle. Sultanımız çocuk yaşlarında âlimlerin meclislerinde büyümüştür. İlköğrenimine Molla Kurra Ali hocanın yanında başlamış daha sonra ilerleyen yaşlarda Yatılı Bölge Hafızlık Kursunda Hafızlığını bitirmiştir. Sonra ki dönemde ülkemizin doğusunda ve batısında birçok âlimden Sarf, Nahiv, Fıkıh, Tefsir, Hadis, Tasavvuf ve Siyer gibi dini ilimler dersleri almıştır. Arapça medrese eğitimini tamamladıktan sonra dersler vermeye başlamıştır. İlk önceleri küçük bir medresede dersler verirken halkın yoğun teveccühü ile haftanın her günü farklı mekânlar da sohbetlere başlamıştır. Şu an külliyesinde yatılı Hafızlık ve Arapça dersleri vermektedir. Bid'atlerden uzak Kur'an ve Sünneti Merkez alan Tasavvuf anlayışıyla hem akla, hem kalbe, hem duygulara hitap eden sultanımız hizmetlerine devam etmektedir.

Ve Ahiru Davana Anilhamdu Lillahi Rabbil Alemin ve
Sallallahu Ala Seyyidina Muhammedin ve Ala Alihi ve
Sahbihi ve Sellim

Tasvirat

Hazreti Pir Seyyid Sultan Abdulkadir Geylani KaddesAllahu Sirrahu

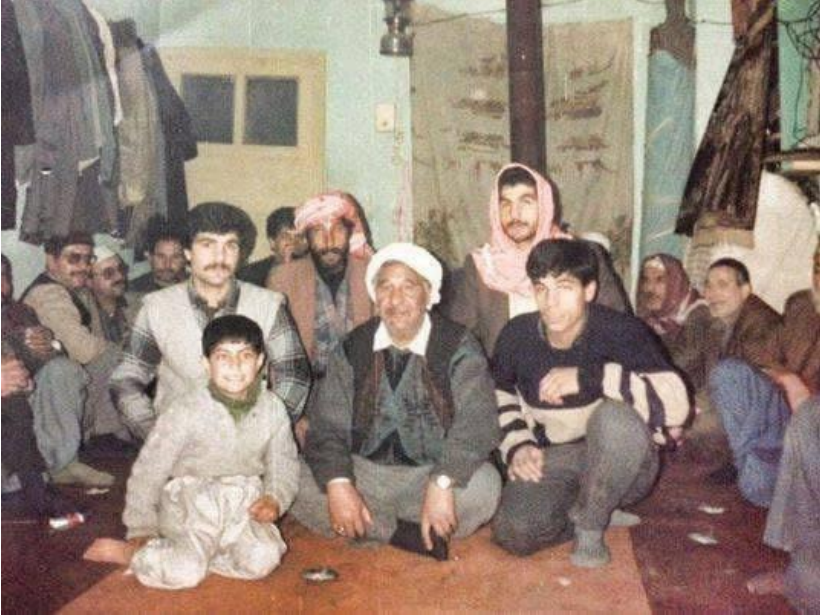

Şeyh Nureddin k.s. 'Behçetül Esrar' kitabını kaleme aldıktan sonra Hazreti Pir k.s. efendimizin mübârek merkadine gidip yazdığı kitabı onaylatmak için rabıta eyledi. Hazreti Pir efendimiz bu fotoğrafı kendisine verip Kitabının girişine bu resmi koy buyurdular

Hazreti Şeyh Muhammed Sode El Kadiri KaddesAllahu Sirrahu

Şanlıurfa'da 1945 Tarihinde açılan ilk dergâh. Hazreti Şeyh Muhammed Sode k.s. efendimiz evlatları ve ihvanları ile birlikte...

Şeyh İmam Bakır El Kadiri KaddesAllahu Sirrahu

Şeyhimiz Şeyh İmam Bakır k.s. Hazretleri Talebeleri Vaiz
Kürsüsü ve İlâhi Meşki...

Şeyh Seyda Hamza El Kadiri Er Rufai KuddesAllahu Sirrahu

Şeyh Seyda Hamza El Kadiri Er Rufai k.s. Hazretleri
Külliyyemizde ihvanlar ile birlikteyken ve sohbet
kürsüsünde...

Şanlıurfa Merkez Dergâhımız Eski ve Yeni Hali

SIRATI MUSTAKİM ABDÜLKADİR GEYLANİ KÜLLİYESİ

Külliyesimizin Farklı Açılardan Görşelleri

Sıratı Mustakim İlim Yayma İslami ve İnsani Yardım Derneği

Haftalık Tirit Ziyafeti

Külliyyemizde Cemaatle Namaz

Her Cuma Gecesi Külliyyemizde Zikir ve İlim Meclisi Kurulmaktadır...

Diğer Dergâhlarımız

AKÇAKALE DERGAH FEYZİ HOCA

ADANA DERGAHI

ANTAKYA DERGAH MEHMET HOCA

SÜLEYMANİYE DERGAH YAKUB HOCA

EYYUBİYE DERGAH İBRAHİM HOCA

YENİŞEHİR DERGAHI BEHAUDDİN HOCA

Her Akşam Ücretsiz Dersler Verdiğimiz
Kurslarımız

EYYUBİYE K.KURSU ALİ HOCA

SÜLEYMANİYE 1 K.KURSU SERDAR HOCA

KAMBERİYE K.KURSU

YUNUS HOCA

YEŞİLDİREK K.KURSU

EYYÜB HOCA

SÜLEYMANİYE 2 K.KURSU

HALİL HOCA

SÜLEYMANİYE 3 K.KURSU

MÜSLÜM HOCA

SÜLEYMANİYE 4 K.KURSU BAHRİ HOCA

DİREKLİ K.KURSU ABDULHAMİD HOCA

YAKUBİYE K.KURSU
ABDULKADİR HOCA

DÖRTYOL K.KURSU
MEHMET HOCA

ANTAKYA K.KURSU ÖMER - AHMET HOCA

KÜLLİYEMİZDE YATILI HAFIZLIK VE ARAPÇA TALEBELERİMİZ

Talebelerimiz Ders çalışırken ve piknik tenezzühündeyken...

Kuran Kursları Arası Bilgi Yarışması

Kuran Kursları Arası Futbol Turnuvası

Hafızlıklarını Bitiren Talebelerimizin İcazet Merasimi

Meşâyih, Ulema ve Halkın Çok Güzel İlgisi İle Tamamlandı

Hazreti Pir Abdulkadir Geylani Hazretlerinin Mübarek Veladetleri

Külliyyemizde büyük bir coşku ile kutlandı

Yetim ve Yoksul Ailelerimize Bayramlık elbise Kışlık Ayakkabı Yardımı

Ramazan Ayı Erzak Yardımı

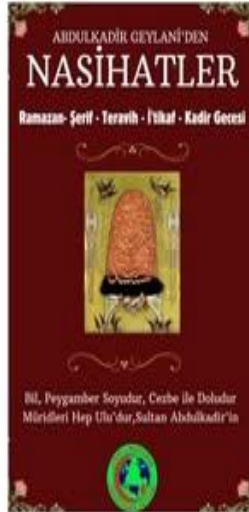
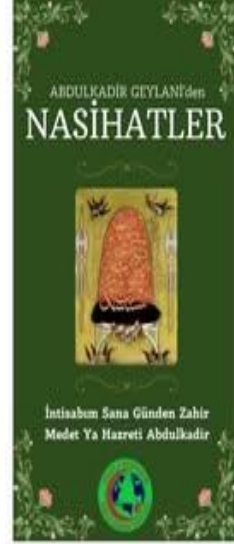
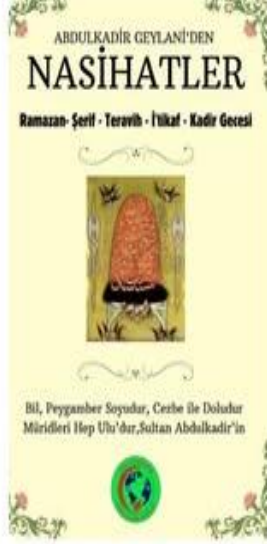
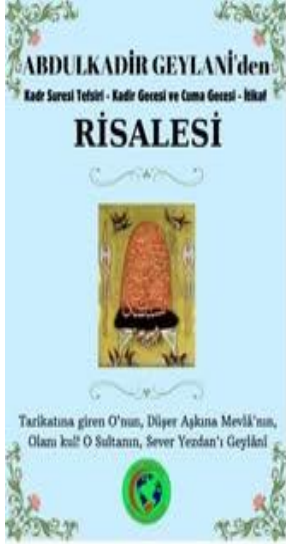
**Her Yıl Sultanımız Hazreti Şeyh Muhammed Sode K.s.
Hazretlerinin Vefatının Sene-i Devriyesini Yâd Etmekteyiz**

Her Yıl Ramazanı Şerifin Son On Günü İhvanlarımızla İtikâfımız

Sultanımız Şeyh Seyda Hazretlerinin Telif Ettiği Bazı Kitaplar

Şeyh Seyda El Kadiri Er Rufai K.S.

Hayatını ve menkıbelerini kaleme aldığımız Kadiri Tarikatı Pirlerinden Sultanımız Hazreti Şeyh Muhammed Sode rahmetullahi aleyh efendimiz 1945 yıllarından vefatına kadar ülkemizde bir çok hayra öncülük etmiş güzel ahlakı ile Mürşidi Kamil vasıflarını taşıırken sayısız kerameti ile bu mübarek yolda yürüyenlere ne güzel mükafatlar verildiğinin canlı örneği olmuş. Mübarek yolu Oğlu ve Halifesi Şeyh İmam Bakır k.s. ile devam etmektedir. Şeyh Seyda Hazretlerinin kaleminden istifademize sunulan bu kitapta Sultanımızın mübarek hayatının yanısıra Kadiri Tarikatının Genel Yapısını Usul ve Adaplarını da bulacaksınız.